

Den finska revolutionen

Innehåll

Självkritik av O. W. Kuusinen	1
I. Rädsla och tvekan inför revolutionen.	1
II. För demokratin	7
III. Med ett nattvarvsprogram i revolutionskamp.	9
IV. Stormens logik.	12
Vad vill Finlands Kommunistiska Parti?	16
De finländska socialdemokraternas överläggningmöte i Moskva den 25.-29. augusti 1918.	16
Finlands kommunistiska parti grundlägges den 29. aug. – 5. sept. 1918.....	24
Programförslag för Finlands kommunistiska parti.....	27
Finlands Kommunistiska Partis principförklaring.	31
Öppet brev till kamrat Lenin av finska kommunister i Ryssland.....	33

Självkritik av O. W. Kuusinen

I. Rädsla och tvekan inför revolutionen.

De proletariska revolutionerna – säger Marx – kritisera ständigt sig själv. Vi deltagare äro skyldiga att medvetet underlätta denna revolutionens självkritik, utan att därför söka undgå det historiska ansvaret för vår tidigare verksamhet.

Den finska revolutionen började i januari detta år. Dess felsteg började redan föregående år.

Liksom kriget överraskade de stora europeiska ländernas flesta socialistpartier och blottade huru föga de voro vuxna sin historiska uppgift, överraskade den ryska revolutionen våren 1917 Finlands socialdemokrati. Den vårliga friheten tillföll oss som en gåva från himmelen och vårt parti överväldigades av mars månads berusande safter. Partiets officiella ståndpunkt hade varit den ”självständiga klasskampens” ståndpunkt, densamma som t. ex. den tyska socialdemokratin representerat före kriget. Under reaktionsperioden hade denna ståndpunkt varit lätt att bevara; den råkade icke då ut för allvarligare prövning och de medvetet högersinnade socialisternas motstånd kunde icke då få luft under vingarna. I mars råkade partiets proletära sedlighet ut för frestelsen och syndafallet. Vår socialdemokrati förföll faktiskt till skörlevnad såväl med Finlands borgare som till en början också med Rysslands borgare (som frestare uppträdde även Rysslands mencheviker). Finlands koalitionsregering var detta osedliga samlivs bädd. Då den bildades i mars var ungefär hälften av partirådets (representantskapets) medlemmar däremot, och endast högersocialisterna ingingo i regeringen. Vårt, de övrigas, motstånd var dock så passivt, att det icke för en dag störde vårt samarbete med de socialister, som närmast sysslade med de finska och ryska herrarna. Och mycket betecknande är, att vid vårt partimöte i juni – (där vi även i förbigående anslöto oss till Zimmerwald-internationalen!) – inte en enda röst fordrade boskillnad från socialisterna i koalitionsregeringen.

Vad som framför allt förvillade oss, var den parlamentariska demokratins fåfängliga vanbild. Hade vi icke haft enkammarlantdag, proportionella val och relativt vidsträckt rösträtt, och om icke partiet vid valen (sommaren 1916) fått majoritet i lantdagen, så hade det möjligen varit för oss lättare att vid den vårliga frestelsen se oss för. Men nu tycktes den parlamentariska demokratins väg oväntat slät och bred öppnas för vår arbetarrörelse. Våra borgare hade icke militär, icke ens en tillförlitlig polis och kunde icke få en sådan på laglig väg, då därtill hade erfordrats socialdemokraternas bifall i lantdagen. Socialdemokratin tycktes hava alla skäl för att hålla sig på den parlamentariska laglighetens väg; på den vägen tycktes den kunna avpressa borgarna den ena segern efter den andra:

För att den parlamentariska demokratin skulle kunna slå ut i sin fulla blomning, återstod blott att den ryska interimregeringens redan svaga hand drogs bort. Efter denna grepo de finska borgarna som den drunknande efter halmstrået. Socialdemokraterna ville stöta bort den eller åtminstone *begränsa* dess inblandningsmöjligheter inom lagbestämda gränser, så att den ej kunde störa landets ”inre angelägenheter”, det vill säga skydda de finska borgarnes intressen. På detta sätt tycktes våra ansträngningar för Finlands självständighet, vår fosterländskhet, vara på det vackraste sätt motiverade: det var ju en direkt kamp för demokratisk frihet, en organisk del av vår proletariska klasskamp.

De lagstiftningsresultat, som uppnåddes i lantdagen under sommaren, gjorde ännu sitt till för att fullkomligt invagga oss i parlamentarismens illusioner.

Lagen om åttatimmars normalarbetsdag, vilken arbetarmassorna redan tidigt på våren i de flesta yrken genomdrivit, stiftades; näppeligen har i något parlament en längre gående lag i detta ämne antagits. För kommunalförvaltningens demokratisering genomdrevs likaledes en

reform som betydde en övergång från kapitalisternas fullkomliga monopolvälde till den allmänna rösträttens plattform även detta ett steg större än någon tidigare lagstiftning känner till. Väl sågo vi, att dessa lagars ernående ingalunda varit frukten enbart av det parlamentariska stöket utan att en utanför blåsande stormil hjälpte dem, lättare än vanligt, lös från parlamentarismens blindskär. Denna stormil framträdde som en lantdagens plenum kraftigt ackompanjerande massdemonstration i vilken kändes en mer än vanligt våldsam ande, framförallt på grund av de ryska soldatkamraternas deltagande. För oss själva var detta icke något nytt; så hade vi ju alltid förut förklarat parlamentarismen, att den bringar de bästa resultaten då folket utanför utövar påtryckning.

Ett sämre tecken på den parlamentariska demokratins förmåga att ernå resultat, var oförmågan att stävja det på livsmedelsområdet rådande skinneriet. Detta exempel var ägnat att antyda det även de ovannämnda parlamentariska resultaten enbart voro pappersresultat. Ty även den för begränsning av livsmedelsjobberiet erforderliga lagen blev skriven och antagen, men därvid stannade begränsningen. Koalitionsregeringen gjorde över huvud taget ingenting. Den var som en lat oxe vilken socialisterna syntes draga i hornen och borgarne från svansen, så att den icke rörde sig från fläcken. Jobberiet fick florera i fred.

De hungrande arbetarmassorna förlorade snart fullkomligt förtroendet till koalitionsregeringen och därjämte synbarligen även delvis till det socialdemokratiska partiets ledning. I Helsingfors strävade förbittrade arbetarmassor till att själv inventera och fördela smörförråden, på sensommaren utbröt redan i huvudstaden rent automatiskt en generalstrejk, som varade två dagar, tills det organiserade proletariatet avslutade den. Luftrycket steg i störande grad för vår parlamentarism. *Det var demokratins verklighet: klasskampens fria tillskärpning.* Men vi socialdemokratiska representanter sågo icke demokratins verklighet utan hade dess hägrande bild för ögonen.

Denna för våra ögon skimrande hägring fick sin första knäck från Kerenskis interimisregerings hand. Lantdagen hade oaktat den borgerliga minoritetens häftiga motstånd godkänt ett grundlagsstadgande om Finlands inre demokratiska frihet och lantdagens rätt att innehava högsta statsmakten i landet, vilket stadgande avfattats i enlighet med allryska arbetar- och soldatrådets representantmötes beslut. Från Petrograd ankom en halvofficiell menshevikdeputation (Tscheidse, Lieber, Dan) för att förhindra den s. k. "maktlagens" antagande, men för sent. Då, i slutet av juli månad, upplöste Rysslands Interimsregering lantdagen och förordnade om förrättande av nyval. Vår socialdemokratiska lantdagsgrupp försökte två gånger få den upplösta lantdagen till plenum. Den första gången stodo av Kerenski sända husarer för lantdagshusets dörrar. Den andra gången fanns där endast "Kerenskis sigill"; lantdagens talman kamrat Mariner lät öppna dörrarna och plenum hölls, men däri deltog endast socialdemokratiska gruppens medlemmar.

Vårt parti vägrade ej att delta i nyvalen som förrättades i början av oktober. Vid dessa förlorade vårt parti, oaktat antalet soc.-dem. röstades avsevärda tillväxt, sin majoritetsställning i lantdagen. Borgarpartiernas huvudsakliga hjälp vid dessa val var uppenbarligen valfusket. Omedelbart efter valen berättades i tidningspressen om hur i sådana röstningsområden, där valnämnden bestod av enbart borgare, de borgerliga partierna fått flere röster än hela antalet röstberättigade i norra området. Senare, under revolutionen, fann man här och där från valnämndsordförandens gömmor massvis socialdemokratiska, felfritt ifyllda valsedlar. Genom ömsesidiga valförbund vid valen vunno de borgerliga även några mandat. Men även oaktat detta är det min åsikt att den bland proletariatets massor redan begynnande ledsnaden vid parlamentarismen bidrog till valets resultat. Lantdagens maktlöshet, osäkerheten av lantdagsarbetets resultat, dröjsmålen och förslappningen samt socialdemokratins politiska verksamhets avmattning i koalitionsregeringens kölvatten inverkade otvivelaktigt därhän att valentusiasmen bland proletariatet icke på långt när var så stor, som

man på grund av den rådande politiska högspejningen hade kunnat vänta. Denna andra stöt fick synbarligen vår parlamentariska demokratis sköna illusion, icke numera enbart genom utifrån kommande orsaker, utan till – en del till följd av vår inre svaghet och våra felsteg.

Nu löpte historiens ström med rykande fart mot sin första skummande virvelpunkt. Bourgeoisin försökte, såsom genast kunde förutses, använda det vid valet erhållna förspånget till att bemäktiga sig diktaturmakten och degradera lantdagen till blott och bart ett fikonalöv för denna diktatur. Arbetarklassen åter hade förlorat allt omedelbart hopp om hjälp från lantdagen och strävade medvetet eller omedvetet till revolutionen. Koalitionsregeringen hade redan före valet upplästs. Klasskampens tillskärning kunde intet förhindra.

Ytterligare kändes till och med redan i Finland att *Ryssland* snabbt gick mot en ny, djupare revolution, vars utbrott kunde väntas inom en kort tid. Kerenskis Interimsregering darrade som en murken asp för stormen. Bolschevikernas styrka växte som ett åskmoln.

Vår socialdemokrati, som vid denna situation hade bort använda hela sin styrka att förbereda revolutionen, inväntade i största lugn – lantdagens sammanträden. De borgerliga gruppernas förbund lät i början på november i lantdagen beslut fattas om att anförtro landets inre högsta makt – monarkens förra vidsträta myndighet – åt ett tremannadirektorium, men vågade icke sätta detta beslut i verkställighet. Samtidigt köpslog det om fördelning av makten med den ryska Interimsregeringen. Den kerenskianske generalguvernören Nekrasov reste redan med överenskommelseförslaget i fickan till Petrograd för underskrift.

Men han återvände icke mera till Helsingfors. Rysslands proletariat hade i dessa dagar, under ledning av sitt bolschevikparti, störtat borgarve och deras hejdukar från makten och själv tagit hand om tyglarna.

Även hos oss gick då revoltens genius över landet. Men vi stego icke på hennes vingar utan böjde våra huvuden och lät henne flyga över oss. För oss blev så november en kapitulationens åminnefest.

Hade revolutionen då kunnat leda till någon seger i Finland? Det är en annan fråga än den om proletariats revolution kunnat direkt segra såsom i Ryssland? Det förra synes mig nu efteråt sannolikt, det senare, såsom även då, osannolikt.

De allmänna förutsättningarna för revolutionen voro ingalunda hopplösa. Proletariats iver och kamplust var i allmänhet hög. Bourgeoisin var relativt dåligt rustad; den led stor brist på vapen, om den också redan börjat anskaffa sådana från Tyskland. Vål var också proletariats utan vapen. Några hundra gevär fingo vi låna av ryska soldatgrupper i Helsingfors – det var egentligen allt som kunde nämnas om vapen på den tiden. Otvivelt hade dock redan då av de ryska kamraterna vid trängande behov kunnat erhållas mera, åtminstone i någon mån. Och vad som måhända var mycket viktigare: de ryska soldaterna hade då förmått giva den finska revolutionen en mycket effektivare direkt militärisk hjälp än senare på vintern, då upplösningen i den ryska armén och flottan nådde sin kulmen. I vårt land fanns nog då även sådan rysk militär om vilken man kunde frukta att den hellre åtlydde sina svartsofficerares kommando än den proletariska solidaritetens bud; men näppeligen hade från detta elements sida ändå under revolutionsstormen utvecklats något nämnvärt aktivt motstånd.

Inför dessa tecken vacklade nu vi ”på klasskampens grund stående socialdemokrater”, åt den ena och andra sidan, vacklade först i början kraftigt åt revolutionens sida – till dess vi ryggade tillbaka. De egentliga högersocialisterna, som inom partiet utgjorde ungefär hälften, delade sig i två grupper, av vilka den ena klart motsatte sig revolutionen, den andra fordrade den. I den socialdemokratiska lantdagsgruppen var uppenbart majoriteten så fientligt sinnad mot revolutionära strömningar att man kunde säga den hellre vara med borgarve än med proletariats. Landsorganisationens högersocialistiska ledning åter önskade gå till någon slags

revolution, något slags revolutionär strejkkamp, vars praktiska och egentligen enda mål dem syntes vara att erhålla majoriteten i regeringen, senaten. Tillsammans med dem bildade vår partistyrelse (arbetsutskott) del "revolutionära centralrådet" som, isynnerhet sedan däri ingått representanter för soc.-dem. lantdagsgruppen, vilka från början voro i klar opposition mot revolutionen, dugde till att bruka mun om revolutionen, men icke till verklig revolutionär verksamhet. Denna vår kommitté beslöt till en början understöda proklamerandet av storstrejk. Vid ett då som bäst sammanträdande landsorganisationens representantmöte beslöts en hela landet omfattande storstrejk. Betydde detta revolution eller enbart demonstration för de i storstrejksmanifestet framställda fordringarna, därom kunde var och en tänka vad han ville. Beslut därom fattades ej – ty härom voro vi oeniga.

Storstrejken utbreddes sig över hela landet. Vårt "Revolutionära centralråd" diskuterade: fortsätta längre eller ej. Vi, som man utan skäl kallat "marxister" ville icke gå längre. Utan oss ville återigen Landsorganisationens dåvarande "revolutionärer" icke fortsätta.

Att vi center-socialdemokrater icke gingo till revolution, däri förblevo vi på sätt och vis konsekventa till vår egen under mångårig verksamhet ingrodda ståndpunkt. Vi voro ju *socialdemokrater* och icke marxister. Vår socialdemokratiska ståndpunkt var: 1) en fredlig och succesiv men icke revolutionär klasskampsståndpunkt, men på samma gång 2) självständig klasskampsståndpunkt utan strävande till förbund med de borgerliga. Båda dessa sidor tillsammans bestämde vår taktik.

1) Vi voro utan tro på revolutionen; vi litade icke på den och strävade icke till den. Detta är överhuvud karaktäristiskt för socialdemokratien.

Socialdemokratien är ju till sitt grundväsen just en sådan arbetarrörelse som organiserar och utbildar arbetarne för den borgerligt-lagliga (parlamentariska) klasskampen. I dess program ingår nog socialismen som slutmål och i någon mån bestämmer det också socialdemokratiens verkliga eller s. k. "närmaste" programs riktning. Men i huvudsak ingår den i dess program endast som en utopistisk prydnad, som en följd därav att man icke ens kan tänka sig socialismen förverkligad inom det borgerliga samhället, inom vars ram socialdemokratiens praktiska verksamhet dock avpassats. Den historiskt oundvikliga vägen för övergången från den borgerliga staten till det socialistiska samhället, den proletariska beväpnade revolutionens och diktaturens väg, den befinner sig helt och hållet utom socialdemokratiens medvetna och praktiska verksamhetsfält; den börjar först där varest socialdemokratiens egentliga verksamhet slutar.

En konsekvent socialdemokratisk förhållande till revolutionen är på sin höjd lika passivt som en tolerant historikers förhållande till gångna tiders revolutionärer. "Revolutionen födes, den göres ej" är socialdemokratiens älsklingsuttryck, ty den anser icke det vara dess sak att *arbeta* till revolutionens förmån. Snarare är den av sin natur fallen till att bromsa revolutionens utbrott (likasom storstrejker och andra halt revolutionära massrörelser). Detta är lätt att förstå, sett från synpunkten för socialdemokratiens egentliga praktiska syftemål: den revolutionära rörelsen stör lätt dess syftemål och hotar att avbryta detsamma. Då man i fråga om revolution icke med absolut säkerhet kan avgöra huruvida den redan vid det första försöket leder till seger och ej till nederlag tyckes alltid möjligt att vid revolutionen fara hotar socialdemokratiens organisationsverksamhets och politiska vinningar, organisationer, hus, bibliotek, tidningar, reformlagar, demokratiska institutioner och rättigheter o. s. v. På dessas grundval är hela socialdemokratiens praktiska verksamhet fotad. Dels ha de övergått till dess livs självändamål; till sin viktigaste del äro de oundgängliga för dess framtids utveckling och fortbestånd på borgerligt laglig grund. Därför strävar socialdemokratien på alla sätt att skydda och uppehålla sina vinningar, även om faran hotar från den proletariska revolutionens sida.

Visserligen förklaras i socialdemokratiens doktriner, under åberopande av Marx, organisationsverksamhetens vinningar, deras ökande och bevarande, såsom behöfliga även och främst för

den proletariska revolutionen och för dess befrämjande. Och otvivelaktigt bli de även slutligen till nytta för denna revolution. Men detta sker icke tack vare socialdemokratin, utan trots socialdemokratin. (Även den borgerliga statens militära organisation kommer otvivelaktigt att vara till stor nytta för den proletariska revolutionen, om också emot den militära organisationens ändamål). Om socialdemokratin alltid efter behag kunde leda arbetarmassornas verksamhet, komme arbetarklassen med sina organisationer knappast aldrig in i, ett så vågat företag som en revolution och därför aldrig heller till socialismens slutändamål. Åtminstone om icke borgarklassen med vapen i hand provocerade arbetarne till revolution. I detta enda fall går följdriktigt även socialdemokratin – säkert är detta dock icke – till revolutionär kamp för skyddandet av sina borgerligt-lagliga vinningar och framtida bestånd. Såsom vi gjorde i slutet av januari.

I november däremot beslöto vi undvika den revolutionära kampen, delvis för att skydda våra demokratiska vinningar, delvis även för det vi hoppades om att medels parlamentariska medel kanske kunna kringgå historiens virvelströmmar, kanske även fatalistiskt tänkande: om revolutionen kommer, nu eller senare, kommer den vart motstånd oakttat och då visar den just sin fulla kraft ...

Vad var resultatet av detta historiska misstag? Kunde vi undvika den väpnade sammanstötningen? Nej. Den blev endast uppskjuten – till en tid då borgarne redan voro bättre beredda än i november. Borgarne få alltid en sammanstötning med arbetarne till stånd, när de det önskar. För arbetarklassens kamp är det endast en fara, om borgarne få bestämma tidpunkten för revolutionens början. När arbetarne börjar revolutionen äro borgarne ännu överallt icke beredda därför, utan kunna delvis bli överraskade; särskilt om en reaktionär statsmakt under längre tid gjort sig hatad i våra vida lager av befolkningen, kan den av arbetarne påbörjade revolutionen draga med sig missnöjda mellanlager eller åtminstone driva isär och nedslå modet bland statsmaktens anhängare. Särskilt i sådana fall som t. ex. nu i de krigförande länderna, då proletärmassorna ännu äro i besittning av vapen, är det av största vikt att klasskriget icke får vidtaga på regeringens initiativ, emedan en regering alltid, även efter en kort frist, har makt att avväpna massorna, kan häkta revolutionens förkämpar, metodiskt placera pålitliga trupper för anfall och defensiv mot ”den inre fienden” samt överhuvud samla alla sina krafter för aktivt eller passivt kontrarevolutionärt motstånd. Dessutom kan man vara övertygad om att regeringen vid tidpunkten för klasskrigets utbrott har sökt ordna den utrikespolitiska situationen så gynnsamt som möjligt för sina behov, försäkra sig om möjlig utländsk hjälp eller åtminstone skydda sin rygg mot hugg bakom gränsen. I november hade den finska borgarklassen haft svårare att få hjälp av den tyska regeringen, än om vintern, då de tyska trupperna bleve befriade från ryska fronten – detta var dock för oss svårt att förutse i november eller ens i januari.

2) Vi centersocialdemokrater ville icke bilda något block med de borgerligt ”frisinnades, ehuru högersocialdemokraterna, såväl de som vore för, liksom ock de, vilka voro emot revolution, unsågo det önskvärt. Utan en dylik överenskommelse kunde man knappast tänka sig nåendet av det mål som hägrade för de revolutionära högersocialdemokraternas ögon, d. v. s. åstadkommandet av en frisinnad regering, av vars medlemmar åtminstone en stor del vore socialister och vars program vore lindrandet av livsmedelsnöden samt en del reformers åstadkommande på parlamentarisk väg.¹⁷

Att till den på revolutionär väg åstadkomna ”röda” senaten komme att höra åtminstone några agrarer som ett slags förstärkning, ansågs av dessa högerdemokrater som en välbehövlig förstärkning. Med detta för ögonen hade den soc.-dem. lantdagsfraktionen under storstrejksveckan konferenser med agrarpartiet och sannolikt även med vissa andra frisinnade grupper och ”kamrat” Tokol gjorde sig underkunnig om senatens tjänstemän komme att bliva kvar i sina tjänster under ”den röda senaten” ... Alltså, de revolutionäras socialdemokraternas

revolutionära mål var egentligen återuppväckandet av vårens koalitions-senat i ännu helare form än förr, d. v. s. med en socialdemokratisk majoritet samt möjligen bortlämnandet av de värsta reaktionärerna.

Detta resultat skulle även i bästa fall vunnits genom novemberrevolutionen. Icke mera. Mera kunde icke den finska socialdemokratin ännu ernå. En del av de organiserade arbetarne hade otvivelaktigt nog genast fordrat längre gående åtgärder, men denna fordran och proletarietets verkliga revolutionära röst skulle vårt arbetarpartis majoritet, som nöjde sig med så litet, då kunnat nedtysta, i det den sedan om den fått sin fordran uppfylld, vänt sig emot alla revolutionära diktaturfordringar. Sitt eget mål, åtminstone till största delen, hade den då ernått. Nu efteråt tyckes detta t. o. m. antagligare än då. Så mycket hade åtminstone den finska borgarklassen sannolikt, åtminstone för tillfället varit tvungen att giva efter för revolutionsrörelsen för att desto bättre kunna skydda sina huvudintressen, vilka icke hotades av högersocialdemokraternas revolutionsrörelse. Den finska novemberrevolutionen hade således efter all sannolikhet blivit en borgerlig revolution i frisinnad riktning. Bland de organiserade arbetarne hade då resultatet varit en delning: högerfraktionen hade anslutit sig till den ”samhällsbevarande” fronten med borgarne, vänsterfraktionen åter varit den revolutionära socialismens eller kommunismens egentliga bärare och den som fortfarande skulle angripit den borgerliga staten, dess maktinnehavare och anhängare.

Ungefär på detta sätt, om också icke fullt klart, föreställde vi oss s. k. ”marxister” inom partistyrelsen redan under storstrejksveckan i november resultatet av en då fullföljd revolution. Men just därför hade vi två vägande skäl till att motsätta oss revolutionen: 1) vi ville icke förhjälp högersocialisternas och de borgerligas förenande och 2) vi ville undvika en delning av socialdemokratin i två mot varandra stridande läger. Även i detta avseende gingo våra tankar i för socialdemokratin, icke marxismen betecknande gängor. Faktiskt bromsade vi den historiska utvecklingen genom att hindra uppdelningen av arbetarrörelsen, ehuru förutsättningarna för en dylik delning redan voro ett nödvändigt villkor för att arbetarrörelsen ginge framåt mot ett medvetet revolutionärt mål. Genom att på konstlat sätt hålla ihop mot varandra stridande fraktioner blev rörelsen totalt oduglig till aktion. En delning kunde vara till skada för den *socialdemokratiska* verksamheten, d. v. s. för framgång i det parlamentariska (och fackliga) arbetet. Förhoppningarna om valsegrar däremot kunde bli sämre. Men för arbetarrörelsens verkliga framåtskridande och för stärkandet av arbetarnas klasskamp hade denna inre bristning endast kunnat vara till nytta. Det hade ju betytt den egentliga arbetarfrontens befriande från skadliga och *fördunklande* (tvetydiga) element, vilka placerade å den borgerliga sidan varit mindre till skada för arbetarnas revolutionära klasskamp än inom arbetarnes egna led.

Visserligen, revolutionens omedelbara vinnningar hade vi sannolikt icke, oaktat de mest intensiva ansträngningar kunnat diktera fram. Det hade historien själv skött om: Men vi hade bort, försöka, bort strida och anfalla – för att såvitt möjligt komma det historiska framåtskridandet till hjälp. Inte ens historien kunde arbeta med tomma handskar – den behöver *stridande händer*. Och även om den stora islossningen i Finlands klasskamps historia då ej ännu skulle kunnat ske, utan med all sannolikhet begränsats till sprängning av det borgerligt frisinnade blocket, så hade även denna sprängning varit ett framsteg. Isskorpan motståndskraft hade försvagats; den frambrutande strömmens tryck hade icke mera brutit sig mot ett enhetligt istak, utan kunnat koncentrera all sin mäktiga styrka för att prassa på stockningspunkten, tills denna komme att brista. Detta är ju den naturligaste och snabbaste processen vid islossning. Så gick det även till i Ryssland. På så sätt går det lättast att komma i god början. Borgarstatens motståndskraft sättes härigenom till stor del ur aktion vid det avgörande ögonblicket. Däremot kan islossningen dröja veckor över sin tid, om isskorpan är jämnstark ända till slutet, om icke här och där virvlar och revar uppstå före den slutliga bristningen.

Vi hindrade virvlarnas uppkomst genom storstrejkens avblåsande efter en vecka samt överlämnandet av revolutionsbeslutet till partikongressen! Missnöje, ja ren förbittring var till följd därav allmän inom arbetarmassorna. Missnöjet gick icke till ren revolt mot partiledningen, men verkade på ett sätt, som kanske var än farligare för arbetarnas framtida klasskamp: förtroendet till de ledande inom partiet gick därigenom till sin bästa del förlorad. Ledningen, som hade behövt full fyr mot den allt mer stärkta fienden, stannade vid att blåsa på misstänksamhetens kalla glöd. Den väckta misstänksamheten och avogheten kändes sedermera som en mara under hela revolutionstiden. I november såddes sålunda fröet till upplösningen i april. – Partimötet, vilket sammanträdde några veckor efter storstrejken, kände redan att den högsta revolutionära vågkammen höll på att dala inför de olika korsvindarne. Partimötets representanter voro, valda redan under våren, i andra förhållanden. Cirka hälften av dem tycktes vara mer eller mindre på det klara för den revolutionära vägen; den andra hälften emot. Vi inom centern ville framförallt hålla partiet enigt och vi ”lyckades” däruti. I den samlande resolutionen uttalades icke ett klart ord för eller emot revolutionen, däremot framlyste den förra självständiga klasskampens anda; därtill en massa fromma reformfördringar åt borgarne, samt åt arbetarne en uppmaning till beväpning – icke för en revolutionär offensiv, men för nödvändigt självförsvar.

Behovet av självförsvar syntes nu bliva stundens viktigaste uppgift. Ty bourgeoisin, som denna gång såg sig ha undgått revolutionsfaran, beredde sig nu till medvetet anfall. Offentligt underhöllo borgartidningarna en vild hetsjakt mot socialdemokratin och mera i skymundan beredde den sig till krig, anskaffade vapen, ordnade och inövade slaktarmén samt utsände agenter i brådsakande ärenden till utlandet. Även arbetaregardet inövades, t. o. m. parti styrelsen tog del i detta arbete. Men arbetet gick trögt, utan nödig intensitet och målmedvetenhet. Automatiskt hotade här och där lokala revolutionsungar med sina anarkistiska sidoinflytanden; i Åbo kom en dylik till utbrott.

Det parlamentariska arbetet var och kunde numera icke vara till annat än skada för arbetarrörelsen. I onödan band det endast våra krafter, vilka alla hade behöfts i förberedelserna för den revolutionära kampen. Det endast bedrog och bidrog till att undanskymma det som komma skulle, vad borgarne förberedde och vad arbetarne bort förbereda. När revolutionen hotade i november hade i lantagen fåtts till stånd ett demokratiskt majoritetsbeslut, att lantdagen – icke något regeringsblock – tillsvidare vore innehavare av högsta makten i landet. Detta såg redan ut som ett verkligt om ock svagt steg mot den rena demokratin. I grundlagsutskottet utritade vi redan grundlinjer för detta hägrande vackra statsskicket samt beslöts utlysa tävlan för det vackraste projektet till fana å Finlands demokratiska stats tinnar ...

Då hördes ur hr Svinhufvuds mun kapitalets statsförfattning, som innehöll endast en paragraf: ”En stark ordningsmakt!”

Det var en svinaktig och blodtörstig statsförfattning. Men den anslöt sig till klasskampens historiska verklighet, massvåldet, allt under det mången socialdemokrat ännu drömde om en genom valsegrar uppstånden demokratisk statsförfattning.

II. För demokratin

Under den revolution, som senaste vinter övergick Nådatid, strävade den finländska socialdemokratin icke ut över gränserna för den allmänna folkrepresentationsordningen. Tvärtom sökte den att i görligaste mån uppbära en allmän folkrepresentation, att skapa en i högsta grad demokratisk statsform. I denna riktning siktade folkkommissariatets förslag till statsförfattning, vilket redan tidigt på våren var avsedd att genom folkomröstning godkännas. Enligt detsamma skulle den demokratiskt valda lantdagen utgöra högsta makten; regeringen skulle utgöra blott dess verkställande utskott; en president utan rätt till självständig verksamhet,

underkastad lantdagens regelbundna och direkta kontroll; folkets initiativrätt skulle vara synnerligen omfattande, referendum blott i frågor gällande statsordningen; ämbetsmännen skulle tillsättas för bestämda terminer, de högsta skulle utses av lantdager.

Naturligtvis var denna statsform ej för folkkommissariatet ett slutmål, utan endast ett statligt medel för förverkligande av socialekonomiska strävanden. Genom detsamma ville man framskapa betingelser för vidare utveckling i riktning mot socialismen, genomdriva reformer, ur vilka sist det socialistiska samhället skulle uppkomma.

Denna idé syntes ganska naturlig under de rådande förhållandena i Finland. En demokratisk statsordning hade synbarligen i Finland garanterat folkrepresentationen en majoritet, varav en stor del direkt framställt krav på en socialistisk ordning, och sannolikt hade icke heller den återstående delen motsatt sig i denna riktning gående, stegvis och försiktigt genomförda reformer. Socialismens motståndare hade i lantdagen avgjort suttit i minoritet och som sådan varit maktlösa och lamslagna. Så trodde man.

I betraktande av Finlands ekonomiska liv föreföll en sådan tankegång långtifrån omöjlig. Oberoende därav att den kapitalistiska utvecklingen icke framskridit långt i Finland, vore det synnerligen lätt på grund av produktionsförhållandenas enkla struktur att åtminstone statligt övertaga största delen av dem, lättare än i mångt land med längre utvecklad folkhushållning. Trävaru- och pappersindustrin behärska med hänsyn till produktionsvärdet Finlands kapitalistiska industri. En förhållandevis stor del (ungefär två tredjedelar) av skogarna tillhör redan staten. Pappersindustrin är tämligen centraliserad; beslagtagandet av ett tiotal av de största företagen vore uppenbarligen liktydigt med att övertaga nästan hela denna industri. Också inom sågindustrin ligger den största delen av produktionen i händerna på ett tämligen begränsat fåtal större bolag, vilka dessutom betraktades med tämligen oblidna blickar av de jordägande bönderna. Med fullt skäl skulle ett beslagtagande av sammanlagt ett par hundra firmor ha förskaffat staten fullständig övertikt på dessa områden och därigenom indirekt ett omfattande inflytande på kapitalismens övriga områden. Dessutom hade statsbankens utvidgning till enda, eller åtminstone förhärskande affärsbank, samt utrikeshandelns centralisering i statens hand, vilket allt hade varit lätt att genomföra på basen av de förhållanden som kris-tiden tillskapat, på ett avgörande sätt bidragit att göra staten till den bestämmande faktorn på folkhushållningens område. På så sätt hade staten blivit den härskande kapitalisten, men icke mera såsom en stat, styrd av privatkapitalet och bourgeoisien, icke som deras klassapparat, utan som "folkstat", i vilken de senare som minoritet ej mera innehåft den bestämmande makten. Avgörandet hade helt kommit i händerna på den arbetande folkmajoriteten, som till sin egen fördel hade använt detsamma för att ändra statens ekonomiska verksamhet så att det kommit att alltmera tillgodose dess intressen och på detta vis småningom förvandlat staten till ett socialistiskt samhälle.

En socialpolitik enligt dessa riktlinjer var tydligen det finländska folkkommissariatets avsikt att förverkliga. Åtminstone en del av dess medlemmar väntade att den demokratiska lantdagens majoritet skulle godkänna statsbeslag av de större trä- och pappersfabrikerna i den omfattning som ovan antytts, liksom även utrikeshandelns ställande under statens uppsikt, vilket naturligtvis haft till följd att statshankens ställning blivit en annan än tidigare. Svårt och för övrigt lönlöst är det att nu uttala sig om, vad som skulle ha skett, ifall den tyska imperialismen icke hade kommit Finlands kapitalister till hjälp, utan arbetarna hade hemburit seger i striden. Men utan att hänge sig till dylika osäkra spekulationer, kan man i alla fall redan se, att den av folkkommissariatet uppburna demokratiska statsidén var *historiskt oriktig*.

Den ville bygga en bro, bilda övergången mellan kapitalism och socialism. Men demokratin är oförmögen att uppbära en sådan uppgift.

Dess historiska karaktär gjorde sig förnimbar redan under revolutionens gång. Den tillfredsställde varken borgarna eller arbetarna – man *kände* det, ehuru ingendera *ytrade* sig emot densamma. Borgarna ansåg det inte för klokt att uppträda mot demokratin, och arbetarna åter, samma arbetare, som åren 1904, 1905 och 1906 med brinnande hänförelse hade kämpat för demokratin, förhöll sig nu tämligen likgiltigt gentemot densamma. För vardera parten dugde nu blott diktatur, för borgarna den vita, för arbetarna den röda. Vardera torde ha känt för sig själv, att det demokratiska förslaget i själva verket var blott ett kompromissförslag. Men ingendera ville kompromiss, eller försoning. *Egen makt* syntes vardera bättre än all folkmakt eller demokrati.

Demokratin var det *föregående årets* statsform i Finland. Den ryska borgerliga revolutionen i mars hade begåvat vårt land därmed. Den fanns inte på papperet, icke såsom allmänt erkänd grundlag, men faktiskt förefanns den i alla fall. Det var på intet vis en: fullständig demokrati – icke på långt när ens så god som senare folkkommissariatets förslag – men den var så förträfflig, som demokratin överhuvudtaget kan vara, i en borgerlig stat. Att komma vidare framåt på den demokratiska vägen, med andra ord via ”fredlig” klasskamp, utan anlitan av våldsamma medel, var historiskt omöjligt.

Nu efteråt är det lätt att göra denna viktiga upptäckt. Men det var åtskilligt svårare att kunna göra den i Finland under det sistförflutna året. Den finländska bourgeoisins relativa svaghet, dess oförmåga att föra parlamentarisk kamp och det faktum att den stod utan militär, var betingelser, som predestinerade oss socialdemokrater till en demokratisk synvill, idet vi ville nå fram till socialismen genom kamp i lantdagen, genom en demokratisk folkrepresentation. Det var att ge sig in på en väg, som icke *kunde* överensstämma med historiens verkliga krav – att försöka undvika en socialistisk revolution, att söka kringgå bryggan mellan kapitalism och socialism, proletariats diktatur, som är en historisk nödvändighet.

För oss tedde sig det förflutna årets demokrati icke blott som en gången tids, utan även som framtidens riktiga program. Den visade sig blott alltför *bristfällig* och *svag* för att kunna utgöra grundval för ett socialistiskt samhällsbygge. Därför borde den fullständigas och stärkas. – Den var svag, oerhört svag. Vi märkte icke, att den var så svag, att det var omöjligt att förstärka densamma. Svaghet var dess främsta egenskap, svaghet vartill demokratin nödvändigtvis är dömd i varje borgerligt samhälle. Den var i sanning till och med svag såsom stöd för bourgeoisien, men ännu svagare såsom ett hjälpmedel i arbetarklassens kamp. Dess enda värdefulla, historiska fördel – en fördel för vardera parten och således befrämjande stridiga intressen – var densamma, som alltid kännetecknat demokratin, nämligen att den tillät klasskampen att utveckla sig tämligen fritt. Den tillät denna utveckla sig till det stadium, där avgörande måste ske *med vapen*. Så blev denna demokratis historiska uppgift att själv först falla till marken, såsom onödig, efter att ha fyllt sitt värv att utgöra en föråldrad murken vall mellan de två sammandrabbande fronterna.

III. Med ett nattvardsprogram i revolutionskamp.

När den finska bourgeoisien i slutet av januari kommenderade sina slaktare att gå till anfall, vart socialdemokratin uppbragt – för demokratin skull. Borgerskapet våldför och omintetgör demokratin, ropades det från socialdemokratiskt håll: elden är lös, demokratin är i livsfara! Så var det också. Borgarna ville en gång för alla komma ur sitt svaghetstillstånd, befria sig från alla demokratin skrankor, som för dem utgjorde åtminstone ett hinder, om ock icke någon fara. De ville upprätta ett ohöljt klassvälde, en fri roffarmakt, en ”stark ordningsmakt” som det sades, en slaktarrepublik, eller som vi nu ser en slaktarmonarki.

Detta ville bourgeoisien. Socialdemokratin gav sitt svar i revolution. Men under vilken lösen? För arbetarnas makt? Nej, utan för demokratin, för en demokrati, som ej kunde våldföras.

Denna vår ställning var icke socialistiskt klar, och historiskt sett utgjorde den en utopi. En slik demokrati, som inte kunde våldföras var på sin höjd möjlig att skapa på pappret. Någoting dylikt har aldrig existerat i klassamhället och kan aldrig uppkomma inom detsamma. Inom demokratin har alltid en roffarklass rövat makten av folket. Om nu framdeles det kapitalistiska utsugarsystemet skulle förbli gällande på det ekonomiska området, så var en sådan demokrati omöjlig, inom vilken proletariatet hade utgjort den i staten härskande klassen och via statsmakten sökt komma åt den kapitalistiska utsugningens urkrafter. Om åter kapitalismens ekonomiska system redan var moget att störtas, så var demokratin onödig för det arbetet, oduglig och omöjlig. I förra fallet hade den demokratiska statsformen, om den i alla fall kommit till stånd på papperet, blivit ett skynde för ett borgerligt klassvälde och på sin höjd kanske varit densamma till ett visst förfång och hinder. I senare fallet hade den bildat ett skynde och ett hinder för arbetarnas klassvälde. Ett verklig demokrati hade i ingendera fallet kunnat uppstå inom klassamhället kan blott tvenne slag av kraftförhållanden mellan klasserna förekomma: det ena är ett *förtryckstillstånd*, som upprätthålles med våld (vapen, lagar, domstolar o. s. v.), varvid de undertryckta klassernas befrielsekamp är hänvisad till tämligen fredliga medel (underjordiska eller offentliga, anarkiska, parlamentariska eller fackliga o. s. v.), medan det andra är ett tillstånd av öppen kamp mellan klasserna, *revolutionen*, varvid genom en våldsamt kraftmätning avgöres vilken klass, som framdeles skall vara den förtryckande, vilken den förtryckta.

Då Finlands borgerskap utmanade arbetarna till öppen kamp om klassövertäget, så måste arbetarpartiet välja antingen den ena eller den andra klara ståndpunkten: antingen att antaga utmaningen och resa sig till revolutionär kamp för *arbetarhat klassvälde*, eller att utan strid underkasta sig bourgeoisin, erkännande sin svaghet och svikande sin klass' sak. Finlands arbetarparti ställde sig på ingendera av dessa ståndpunkter. Der fyllde sin plikt att gå ut till strid, det reste sig till kamp, men till *försvarskamp*, icke till medveten revolutionär strid. Man talade nog om revolution och i verkligheten tog man del i en sann revolutionär kamp, men med slutna ögon, utan att vara medveten om denna sociala revolutions innebörd. Man talade nämligen i samma andedrag även om demokrati, om en demokrati, som ovillkorligen innebar, att en väpnad social revolution måste undvikas. *Således höjdes revolutionens fana egentligen – för att undvika revolutionen!*

Detta var ett oerhört organiskt fel i vår ståndpunkt. Nu då vi lärt oss inse detta, bör vi även öppet erkänna detsamma, även om vi icke i tid kommit till insikt därom. Vi fattade icke, att jämväl arbetarna, när revolutionen utbröt, *med våld vråkte demokratin åt sidan*, strök den som en värdelös och hindrande punkt bort från sitt program. Om Finlands arbetare icke hade antagit borgarnas utmaning, utan med uppgivande av allt motstånd låtit sig kuvas, fängslas och slaktas, skulle förvisso ett demokratiskt skyddsprogram varit på sin plats. Men på den januaridag, när arbetaren höjde sin hand mot sin dödsfiende, så slet denna hand bort de demokratins trasor, som stod i vägen. Efter den dagen betydde hävdandet av ett demokratiskt program ett historiskt baksteg; och samma var förhållandet med en dylik för "arbetarna fördelaktig" demokrati, som folkkommissariatets förslag till statsförfattning innebar.

Den omständigheten, att någon klass' representanter i revolutionen, eller i annan klasskamp, icke är medvetna om kampens verkliga syfte, det betyder ingalunda ännu att kampen bör uppges, eller att det hela slutar med skeppsbrott, är alls icke liktydigt med att bekämpa sin egen klass, eller med medvetet eller omedvetet bedrägeri. Kampen i sig själv är ett historiskt faktum, den är huvudsaken, som avgör och bestämmer det verkliga resultatet, och var och en som efter sin förmåga tar del i den sig uppresande klassens revolutionskamp, understöder därmed denna klass, om han också på sina läppar eller i sina tankar bär vilka ohistoriska fantasier som helst. Så uppbar i själva verket Finlands socialdemokrati, då den fyllde sin plikt att kämpa, och icke genom stridsvägran bedrog sin klass, just genom denna sin kamp den

socialistiska revolutionens program, även om den till fana hade den gamla, utslitna demokratins program.

Det var inte första gången i världshistorien som någonting dylikt skedde, att den stridande klassens främsta kämpar formade en lösen, som icke det ringaste motsvarade deras kamps verkliga, historiska innebörd. Tvärtom, oklara lösenord har i regel uppburits av de gångna seklernas revolutioner, emedan man saknat social medvetenhet. Oftast har de revolutionära lösenorden funnit sin uppkomst ur rena tillfälligheter, eller bestått av ytliga, kortsynta politiska slagord, till vilka ofta råkat foga sig besynnerliga uttryck för en förvriden symbolik. Vi erinrar oss t. ex. shersiterrörelsen i Böhmen, som i verkligheten utgjorde en kamp om de påtagligaste, ekonomiska klassfördelar, men i främsta rummet ställde en teologisk tvist om – huruvida vid nattvarden, utom hostian, även vinet skulle av alla förtäras. Under den finska revolutionen var det demokratiska programmet för Finlands socialdemokrater deras – nattvardsvin. Detta program hindrade icke socialdemokratin att delta i den revolutionära striden, men det gagnade icke heller som program själva kampen. Om en okunnig sjöman styr orätt kurs, som för honom till undergång eller fjärran från hans destinationsort, men en bister storm omärkligt kastar honom in i den rätta kursen igen, så är utgången sannerligen icke sjömannens, utan stormens förtjänst. Låt vara att sjömannen under resan fyllt sin plikt frimodigt och träget, men han begrep sig icke på de sjökort och kompasser, som man givit honom för att han skulle kunna hålla den rätta kursen.

Det moderna socialdemokratiska arbetarpartiet, vars politiska verksamhet borde ha fotats på marxistisk – således vetenskaplig – skolning, har minst av alla orsak eller ära att bära fram till barriaden några som helst nattvardsvin-symboler. Ty vad värre är: detta blev oss till *hinder* och *svaghet* i kampen. Medvetandet om att kämpa för ett klart mål är redan i och för sig ägnat att stegra krigarnas kraft och uthållighet – avsaknaden av ett dylikt framkallar däremot osäkerhet, vankelmod och svaghet. Så var fallet under revolutionen i Finland. Vi upprätthöll icke en tillräckligt kraftig ordning. Så lämnade vi t. ex. i Helsingfors alltför fria tyglar åt borgarna, vilket tillät dem att driva mot oss riktad konspirativ politik. Husundersökningar och de skyldigas fängslande verkställdes icke med tillräcklig energi. Överbevisade, skyldiga motrevolutionärer bestraffades alltför mildt. Arbetsplikt infördes icke tillräckligt tidigt för de sysslolösa herrarna. Mer målmedvetet hade man helt visst gått till väga, om vi genast i början ställt som revolutionens uppenbara mål: *arbetsklassens diktatur*. Då så icke gjorts, blev följden den att vår verksamhet slog in på en farlig medelväg, vilket faktum var ägnat att göra borgarna djärvare i sina ränker, och samtidigt å andra sidan uppmuntrade de anarkistiska element, som innästlat sig i röda gardet, att på egen hand verkställa enskilda blodsdåd, plundringar och mera dylikt, vilken brist på disciplin åstadkom förvirring i revolutionsfolkets egna leder.

Den finska revolutionens utgång kom dock icke att bero på dessa omständigheter. Det var omöjligt att undgå nederlaget, när den tyska regeringen slöt upp vid sidan av de övriga bödlarna. Men om den tyska regeringen *icke* inblandat sig i leken, vad hade då inträffat? Det kan vi icke vela med säkerhet, men det är mycket möjligt att i så fall stridens utgång *hade kommit* att bero på, huruvida den revolutionära ordningen skulle ha upprätthållits strängt och under en längre tid som avsiktlig diktatur, eller blott kommit att utgöra en human etapp på vägen till närmaste demokratiska fredshamn. Åtminstone indirekt hade det i så fall berott på, vilken fana eller symbol, som hissats av den socialdemokratiska ledningen. I varje fall hade dock frågan om seger eller nederlag varit oviss.

En sak, som i viss mån bidrog till att ge karaktär åt folkkommissariatets och den finska socialdemokratins verksamhet och program, var utan tvivel den hänsyn, man ansåg sig böra ta till de arbetarna närstående folkskikt, som utgjordes av småborgare och bönder, så att man icke jagade dem åt sidan genom att skrämja dem med socialism och proletariats diktatur, titan lugnade dem med demokrati och human behandling. Detta var parlamentariskt valfiske, men

icke revolutionär taktik. Under revolutionen visade sig denna klokskap vara ett farligt missgrepp. De småborgerliga elementens lugn eller osäkra sympati hade icke och kunde icke ha någon nämnvärd inverkan på stridens gång. Kampens kraft berodde helt och hållet på arbetarna, på deras hänförelse, energi och djärvhet samt på deras förtroende för den revolutionära ledningen. Men de demokratiska formlerna snarare nedslog än höjde arbetarnas hänförelse. Otvivelaktigt betraktade de desamma mera som en missräkning, än som det slutmål för vars uppnående arbetaren med glädje offrade, där det så gällde, sitt liv. Klassdiktaturens och socialismens klara signaler hade på ett alldeles annat sätt kunnat elda arbetarna. Då hade de klart kunnat känna, att striden i verklighet förde dem framåt, rakt mot förverkligandet av deras största historiska ideal. Och när de skulle ha sett, att revolutionens ledning hade behandlat bourgeoisien med sådan stränghet, varmed man under ett blodigt klasskrig bör behandla fiender och förtryckare, som förtjänat att i sin tur bli undertryckta, skulle inom arbetararmén ovillkorligen ha befasts en öppen tillit till de kamrater, som stod i spetsen.

För varje arbetarparti, som leder en revolution, är arbetarnas hänfödda förtroende dyrbarare än allt annat. Det får icke i ringaste mån politiseras bort, om man vill se revolutionen segra och icke gå under.

IV. Stormens logik.

Proletariatets revolution är framförallt ett stort organisationsarbete. Den styrande makten bör organiseras som den proletära klassmaktens maskineri; proletärlarmén bör organiseras som maktens säkra stöd och klasskriget ordnas på socialistisk grund.

Många erfarenheter, som ernåddes under den finska revolutionen vid utförandet av dessa organisationsarbeten, tarva sin specialbehandling, på vilken här ej är avsikt att ingå. Här är endast avsikten att betona de *riktlinjer*, vilka erfarenheten visade oss böra inslå vid organiserandet av revolutionen.

Vid det praktiska ordnandet av styrelsen kommo vi på rätt väg främst genom den allmänna tjänstemannastrejken. Oaktat all vår frisinnade villomening kom hela statens och kommunernas styrelse i händerna på de organiserade arbetarne, då tjänstemännen enhälligt förklarade strejk. På vissa håll kvarstodo en del i sina tjänster, men i allmänhet endast i saboteringssyfte eller för att i hemlighet hjälpa slaktarna i krigföringen, t. ex. vid järnvägen, posten eller telegrafväsendet. Vid det sistnämnda verket hade det kanske varit rejälast att fösa bort alla som borgerligt kända funktionärer, även om det haft till följd störning och inskränkning av trafiken och t. ex. telegrafens tillsvidare nästan helt och hållet avstannat. Åtminstone så länge det egentliga frontkriget räcker, är det farligt att låta överlöpare och motståndare stå kvar i tjänst vid järnvägen och telegrafens; fri telefoning kan av den bakom frontens rygg stående borgarklassen begagnas till militärt spioneri, varför dess brukande under den öppna kampens tid borde inskränkas till det möjligast minsta, emedan en fullt effektiv kontroll ändock icke kan fås till stånd.

Vid produktionens anordnande övergick, likaledes genom arbetsledningens och teknikernas allmänna strejk, produktionen delvis i den av arbetarne önskade riktningen, mot socialiseringen, mycket snabbare och längre än vår socialdemokrati annars varit färdig att övertaga. Främst komma naturligtvis statens och de kommunala affärsföretagen i de organiserade arbetarnes händer, men snart även flere storkapitalistiska företag, bland dem landets största kapitalistiska företag Kymmene aktiebolags pappersbruk och pappersförädlingsanstalter. I allmänhet beredde igångsättandet av de av kapitalisterna stoppade fabriker för arbetarna inga oövervinneliga svårigheter. Visserligen hade bristen på tekniskt skolade ledare inom industrin senare gjort sig ännu kännbarare än i början; men hur bristfälliga i detta avseende de

till arbetarnes disposition varande krafterna än voro, utvisade erfarenheten dock glädjande klart att Finlands arbetare skulle gått i land med produktionens ordnande. Inom de flesta av på arbetarmaktens initiativ igångsatta industrierna rapporterades snart om framgång i större mån än man kunnat vänta sig.

Däremot förekommo i själva klasskriget och ordnandet av den röda armén fel, oegentligheter och brister, till stor del visserligen beroende på brist av erfarenhet och teknisk skicklighet, men även till följd därav att vid organiserandet av själva striden ej fästes tillbörligt avseende. Förberedelserna före kampens upptagande voro ej omsorgsfulla, genomtänkta samt saknade energi. Icke ens häktandet av de borgerliga ledarna hade på förhand förberetts, och under klasskriget vanns icke ens någon planmässighet härutinnan. Den röda armén rekryterades till en början enbart av frivilliga organiserade arbetare, sedan antogs även oorganiserade, på sina ställen beordrades de till armén, på vissa orter åter förverkligades den allmänna värnplikten, med sändande av även borgare med gevär i hand, till fronten. Det ändamålsenligaste hade synbarligen varit ett allmänt genomförande av värnplikten inom arbetarklassen med inkallande av alla vapenföra eller till vissa årsklasser hörande vapenföra män. Lönen i armén, sona uppgick till ungefär samma belopp som för en bättre avlönad arbetares, hade icke behövt vara så hög. (Allmänna arbeten hade i allmänhet icke behövt anordnas så länge det röda gardet behövde folk.) Arméns proviantering torde varit nöjaktigt ordnad, dock var behovet av skodon stort, delvis även i fråga om kläder. Forslingen och lagrandet av ammunition så att den vid behov fanns till hands var i början dåligt ordnad och hann aldrig bli ordnad på ett tillfredsställande sätt. Sämst lär det militära kunskaparväsendet varit ordnat. Grundandet av spanareavdelningar bakom arméns rygg var däremot ett felgrepp; dessa avdelningars verksamhet var endast till skada och fara för krigsoperationer. Att icke inom själva armén vid fronterna kunde fås till: stånd ens de måttligaste fordringar motsvarande spanareavdelningar, sammanhängande väl med det näst största felet varav den röda armén led, nämligen bristen på dugande, tillförlitliga, punktliga och skolade officerare. Tidigare skolade krafter fanns ej att tillgå, emedan landet redan en längre tid varit utan militär; endast en mindre del gamla underofficerare stod arbetarne till buds. Även den underhålligaste föregående officerskunskap hade säkert varit till stor nytta, men fanns ej att tillgå och förblev oordnad under revolutions-tiden. Det var i rent betänklig grad beroende på slump, vem som kom att övertaga den ena eller andra chefsposten. Delvis voro männen på sin plats, flere alldeles utmärkta, vilka inom kort tid genom samlad erfarenhet höjde sig till jämbredd med sin uppgift och utbildade sina soldater till mönstertrupper. Men det inkom även många olämpliga och oskickliga element i befälskåren och i staberna, knappast många bedragare, men i stället stora skrävlar, vilka aldrig tidigare rått i land med något dugligt organisationsarbete eller en ledande post och icke heller nu dugde därtill, ehuru de i den allmänna uppbrusningen stego till ytan. Om de i arbetarrörelsen skolade prövade organisatörerna allmänna och villigare sökt inträda i den militära ledningen och organisationsarbetet och icke dragit sig undan såsom ofta var fallet, hade otvivelaktigt klasskrigets ledning å vår sida ojämförligt förbättrats. Då hade även det provokatoriska uppviglingsarbetet mot vår militära ledning, som inom vara leder bedrevs av borgarnas avlönade redskap, burit mindre frukt. Ett dylikt mullvadsarbete är i ett klasskrig ett av borgarnas bedrägligaste och farligaste motdrag och ju mer det finnes under själva revolutionen till ytan uppflutna element med okänt föregående, desto lättare uppstår vid fall av motgångar tvivel mot ledarnas renhårighet.

Den allmänna ledningen av klasstriden å vår sida lämnar även mycket rum för kritik. Orsaken till att en mera energisk och längre utförd offensiv i början ej kom till stånd, berodde väsentligen på vapenbrist, dock endast delvis. Sedan vapen anskaffats var det brist på övat folk; de gångna veckorna hade icke energiskt utnyttjats för utbildandet och inövandet av nya trupper enär man icke i början tänkt sig ett längre, flere månader räckande klasskrig. En

ordnad arbetsfördelning mellan trupperna fick icke till stånd. Till största delen stredo våra trupper hela tiden utan reserver, vilket snart nog blev ytterst betungande och farligt. Visserligen motstod vår front i allmänhet fiendens anfall, men i brist på reserver och särskilda anfallsbataljoner voro vi ur stånd att företaga kraftigare anfallsstötar. Då vår framryckning på den norra fronten under en längre tid fortsattes, hade detta till följd att norr om Tammerfors uppstod en större farlig bukt, vars flanker voro nästan helt och hållet oskyddade. Denna bukt fordrade 5 à 6 gånger mer folk än en uträdat stark defensivfront norr om Tammerfors hade erfordrat. Snart hämnade sig detta taktiska felgrepp. De vitas flankangrepp åstadkom förvirring inom de i bukten varande, uttröttade trupperna till en reträtt i en sådan oordning, att fienden med lätthet var i tillfälle att omringa Tammerfors och förflytta sin front söder om staden.

Otvivelaktigt voro sinnena inom våra trupper redan nedstämda genom kännedom om att Tysklands regering utlovat hjälp åt borgarna, till en början genom avsändandet av en flottexpedition till Åland i och för underlättandet av vapen- och trupptransporter till Finland. På Åland planerades även tyskarnas och slaktartruppernas landstigning i Hangö, i ryggen på oss. De ryska officerarna hade å sin sida sörjt för att vid de yttre befästningarna utanför Hangö – lika litet som å Åland – de anryckande ej möttes av något motstånd. De ryska försvararna hade avlägsnats, men befästningarna hade ej överlämnats till de revolutionära finska trupperna. Landstigningen i Hangö, till vars förhindrande vi icke mera hade trupper, hotade omedelbart huvudstaden samt gjorde försvaret av hela sydvästra Finland hopplöst. Utrymmandet av sydvästra Finland vidtog genast i avsikt att retirera till östra Finland, t. ex. Kymmene älvdalens linje. Men nu visade det sig att från orter, där fienden icke anfallit, var det svårt att få våra trupper tillbakadragna: Medan vår evakuering och reträtt dröjde, samlade fienden i östra Finland starka anfallsstyrkor för att omintetgöra vår reträtt till Ryssland. Dessa internationella slaktarstyrkors anfall blev i slutet av april för oss omöjligt att motstå. Och när vår front i Karelen genombröts, var största delen av vår armé kringränd. Endast fyra eller fem tusen man av våra revolutionära trupper torde ha lyckats tränga fram till Ryssland.

Finlands regering hade till en början begärt den svenska regeringens hjälp. Från Sverge anlände även hela tiden vapen och ammunition, men ifråga om direkt militär inblandning förde icke underhandlingarna till resultat, av en eller annan orsak. Däremot sökte den svenska regeringen under revolutionstiden lägga embargo på Åland, vilket tillhörde Finland. Då revolutionsarméns undergång redan, även från Sverge sett, kunde anses given och endast det egentliga bödelsgöret återstod, sände Sverge sin ”svarta brigad” till Tammerfors för att dricka de revolutionära arbetarnas blod. Vilken omständighet icke det ringaste hindrat de svenska regeringssocialdemokraterna att förbli sin regerings och sina borgarepartiers trogna lakejer. Före den svarta brigadens ankomst anlände till Helsingfors de svenska högernationalisternas halft officiella delegation, å vars vägnar partisekreterare Möller förklarade, att den finska revolutionens vinst skulle vara till stor skada tör den internationella demokratins sak ... De internationella socialistbedragarna voro alltså redan rädda för vår revolution, de fruktade för att den skulle sprida vidare den löpeld, som hotade bränna dunen i deras av borgarna tillredda bädd. För oss synes nu efteråt däremot fruktansvärt den möjlighet att vår revolution med sitt demokratiska program avgått med seger, och sålunda till en början skulle kunnat förvirra grannländernas arbetares uppfattning av den proletariska revolutionens stora uppgift.

Men segern tillföll även denna gång det kapitalistiska våldet. Den tyska imperialismen – hörde våra borgares böner och var färdig att sluka deras lands nyvunna självständighet, som på de finska socialdemokraternas yrkan kort förut hade fåtts som gåva av Rysslands socialistiska rådsrepublik. De finska borgarnas nationalkänsla led därvid icke det ringaste och det främmande imperialistiska oket skrämde dem ej nu, då deras fädernesland var på väg att

bliva det arbetande folkets fädernesland. Hellre läto de allt folket till offer åt den tyska stor-rövaren, blott de själva fingo den blygsamma platsen som slavfogdar.

De fingo platsen och piskan i hand. Och aldrig i världen har den blodiga slavpiskan blivit svängd så djuriskt bestialiskt än under Svinhuvuds fogdeskap i Finland, utan avbrott, från dag till dag under sju månaders tid. De finska borgarnas hämdlystnad har efter revolutionen fordrat mångfalt flere dödsoffer bland de försvarslösa fångslade än klasskriget under tre månaders tid kostade Finlands arbetarklass. Genom systematiskt fortsatt masslaktning av våra kamrater har den vita finska slaktaremakten liksom velat med en nervskakande tydlighet visa alla lands arbetare, vilken tygellös hämnd de kunna råka ut för, om de icke genast vid tillträdet till makten pressa sitt lands borgare under en järnhård diktatur, utan gentemot såväl fångna som fria klassmotståndare besjålas av lika ömsint mänsklighetskänsla, som den revolutionära makten i Finland iakttog. Vid sidan av massarkebuseringarna företogo sig borgarna också genast att hämnas genom att döda fångarna i svält. Tydligt är detta det gudfruktiga-monarkistiska-aktiebolagskapitalets vällustigaste form av masshård: när arbetarna, vilka med stolthet känt sig vara skaparen av all rikedom och dess rätta ägare, nu i fångenskap och av hunger pinade vrida sig, blåna till och den ena efter den andra låta sina liv, då njuter den fina aktionären vid åsynen därav desto mer, stimulerar därvid sin aptit och känner sin övermänskliga makt. Njuter t. o. m. för mycket, så att han nästan glömmer – såsom alla skojare – att levande arbetskraft alls är nödvändig, tills någon enskild kapitalist, såsom friherre Linder, vaknar från ruset vid åsynen av de folktomma egendomarna och fabrikererna och uttalar i bakruset sanningen: ”detta är skamligt”, samt uppmanar sina svinhuvudska yrkesbröder att nöja sig med större måttlighet i hämndförlustelsen.

Kapitalismens paradiset i Finland var nu något så när fullständigt. Blott den gyllene kronan fattades. Men den rekvirerades. Vanligt tyskt arbete ... från Hohenzollerns filial i Hessen, efter mästern Wilhelms ritningar. – Dagen innan slaktarnas lantdag skulle välja sin kung, lyfte historiens nemeses varnande sitt finger – i Bulgarien och vid den franska fronten klämtade för den tyska imperialismen olycksbådande klockor. Finlands herrstollar förstodo ännu icke vikten av ett återtag. De ville springa sitt huvud i väggen. Snart få vi väl se dem ligga på magen för den engelska imperialismen. Tills arbetarna kör bort även den engelska rövaren. Då falla de finska herrarna på sin bak.

* * *

Den finska arbetarrörelsen splittrades i våras och kommer icke att uppstå i sin förra skepnad. Den slövärdna yxan kastades i historiens ässa för att omsmältas och nu se vi därav uppstå ett klart kommunistiskt stål. Rost och slagg simmar på ytan såväl i Finland som i Ryssland. I Finland ha socialistbedragarnas hop under ledning av f. d. senator Tanner visat sig å scenen för att oförblommerat bjuda ut sina slitna ideal till det ”framåtskridande” borgerskapets förnöjelse. ”Kamrat” Tokoi har i sällskap med skådespelaren Orjatsalo och en del andra flyttat till marknaden i Arkangel, varest denna turné nu uppför en sorglustig fars för att kvarhålla den vilseförda finska legionen i den engelska imperialismens led. Med tjänstemännen i den gamla landsorganisationen gjorde vi slutlig vidräkning vid mötet i Moskva i slutet av augusti, varvid Finlands kommunistiska parti grundades på följande principiella grunder:

1. Arbetarklassen bör energiskt bereda sig för en beväpnad revolution och icke sträva tillbaka till den gamla ståndpunkten med parlament, fackliga och kooperativa föreningar.
2. Endast en sådan arbetarrörelse, som verkar för kommunismens utbredande och den kommande socialistiska revolutionens framgång, bör godkännas och understödjas, all annan verksamhet bör avgjort fördömas, avslöjas och motarbetas.

3. Genom revolutionen bör arbetarklassen övertaga all makt och grundlägga en järnhård arbetardiktatur, strävandet bör alltså gå ut på avskaffande av den borgerliga staten och icke att grunda en demokrati, varken före eller efter revolutionen.
4. Genom arbetarnas diktatoriska makt bör den kommunistiska samhällsordningen skapas genom expropriation av all jord och kapitalistisk egendom och genom produktionens och fördelningens omhändertagande av de organiserade arbetarna. Alltså bör varken före eller genom revolutionen sådana åtgärder vidtagas, vilka endast äro ägnade att göra det kapitalistiska expropriationssystemet dragligare.
5. Utbrottet av proletariats internationella revolution och dess seger bör så energiskt som möjligt befordras, och det ryska proletariats socialistiska rådsrepublik bör på alla sätt understödjas.

Detta är de lärdomar, vilka vi erhållit genom vår egen hårda kamp och av det ryska proletariats stora exempel. Vi fatta nu, att den marxistiska taktikens huvudregel är: Först en riktig uppskattning av den historiska situationen och sedan ett energiskt framstormande så långt som möjligt inom de av utvecklingen givna grunderna.

Under en tid, då historiska förutsättningar icke fintas, är utbrottet av en revolution emot den Marxistiska uppfattningen. Särskilt ha flyktingar efter en misslyckad revolution ofta fallit för frestelsen att med ögonen slutna tillstålla nya revolutionära anslag å tider, då historien slopat förutsättningar därför! Dylika revolutionsimprovisatörer och dyligt revolutionsfäneri brännmärktes av, Marx på det skarpaste. Men åter, när historien råkat i en revolutionär period, när förutsättningar för en revolutions utbrytande synes vara för handen, när den synes "närma" sig – såsom nu i Europa är fallet – då bör överksamhet eller bromsning gentemot den kommande revolutionen från marxistisk ståndpunkt på det skarpaste fördömas. Då bör arbetarrörelsen sträva till revolution, allvarligt bereda sig därtill Och avstå från att med annan verksamhet söka undvika densamma.

I denna anda vilja vi nu verka såväl i Finland som Ryssland och överallt där våra unga krafter kunna vara behövlige för den proletariska internationella revolutionen. I Ryssland gäller det för vårt parti närmast att organisera och på bästa sätt inöva tillförlitliga avdelningar av röda gardet. I detta avseende äro våra gossar redan i fullt arbete.

I ett till kamrat Lenin adresserat öppet brev befullmäktigade vårt partimöte honom att till de ryska partivännerna framföra:

"också de finska kommunisterna gå med glädje i elden – vi vilja vara med då man går till storms mot kapitalismens fästen och jämnar dem med jorden – de finska kommunisterna bli icke bakom fronten, då proletärerna i alla länder erövra världen".

Vad vill Finlands Kommunistiska Parti?

Förhandlingar och resolutioner vid konstituerande kongressen

De finländska socialdemokraternas överläggningmöte i Moskva den 25.-29. augusti 1918.

Den 25. augusti avhölls i Moskva de finländska socialisternas överläggningmöte. Deltagare voro över ett hundratal medlemmar av Finlands förra socialdemokratiska eller fackliga organisationer.

Det var naturligt att överläggningmötet genast gick till behandling av det program å vars grund den förra finländska arbetarrörelsens funktionärer nu borde fortsätta klasskampen. Ur mötesförhandlingarna borde framgå, i vilken mån och vem som blivit påverkad av klasskriget

i Finland och vinstandet å ryska rådsrepublikens område, om detta efterlämnat spår och hurdana spår. Och det framgick även.

Till mötet hade överlämnats en av Centralkommittén för Finlands Socialdemokratiska utländska Organisation uppgjort programförslag (se tillägg). Ett annat förslag var uppgjort av de petersburgska kamraterna. Å Moskvabornas vägnar inleddes frågan av kamrat *O. W.*

Kuusinen:

I frågan om *program och taktik* – i Andliga seminariets tal – inför en samlad treenig finländsk församling – så fick jag ännu detta tillfälle. Men min känsla säger redan att som treenig församling äro vi samlade för sista gången: vi höra icke mera tillhoppa. I Finland strävade vi förr att hålla våra krafter enade. Detta hade sina dåliga sidor om ock även goda. I november 1917 voro vi vid samhörighetens yttersta gräns. Det är lätt att öva kritik och även jag kritiserar nu novemberperioden strängare. Men ännu i november vid tiden för partimötet fanns det betingelser för sammanhållning av det socialdemokratiska partiet, nu däremot icke. Partiet höll ihop – och splittrades. Och nu skall vi klara ut gränserna. – I landsflyktingarnas krets är tvister vanliga, det är en känd sak. En del är intresserade av småaktiga persontvister och därtill har vi nu de lämpligaste tillfällena. Mig intresserar mer en skarp strid om principen, saken.

Efter den senaste vinterns revolution har inom socialdemokratiska kretsar utkristalliserats tvänne redan vid utgångspunkten olika åsikter: den ena är den fördömande, den botfärdiges, den andra den, som god känner själva revolutionen som rättvis eller nödvändig, men dock kritiserar vårt tillvägagångssätt. Dessa båda meningar kan innehålla skiljaktiga riktningar: till den förra såväl hög-socialdemokraterna som de konsekventa centermännens nuvarande hållning; till den senare riktningen kan hänföras vilken socialistisk åskådning som helst. Vi kritiserar ju alla vår förra taktik, men från vilken ståndpunkt vi utgår, vart vi nu med vår kritik och verksamhet strävar, därav beror vår nuvarande riktning. Avgörande i detta avseende är enligt min åsikt att envar inom sig själv bör överväga, om det finnes tro på en ny revolution eller om tron på reaktionen och viljan till tillståndet före revolutionen är starkare. Alltså, som en avgörande faktor står nu den samhälleliga optimismen eller pessimismen, hopp eller förtvivlan.

Revolutionens egen logik förde oss i Finland ett gott stycke in på den socialistiska revolutionens väg, till arbetardiktaturen, produktionsmedlens socialisering och det borgerliga samhällets avskaffande, alltså från socialdemokratins väg till kommunismens väg. Det gick halvt motvilligt, oberoende av vår egen ståndpunkt och utan att vi själva ens klart märkte det.

Vid slutet av revolutionen, då Folkkommisariatet redan överflyttat till Wiborg, kom jag att läsa *Lenins* skrift "Staten och revolutionen". Denna skrift hjälpte mig att förstå mycket av våra egna erfarenheter. Allra mest intresserades jag av i skriften citerade Marx' och Engels' uttalanden. De var alla – eller närapå alla – av mig förut kända, men först nu, i belysningen av vår revolutions erfarenheter, gick värligheten av deras innehåll upp för mig. Sedan dess har jag ännu behövt en god tid för att byta skinn och tillägna mig det kommunistiska åskådnings-sätt, som i rikt mått mött oss här i Ryssland. Att tillägna sig en ny uppfattning och bekänna den må vara nog så lätt, att smälta och tillämpa den är vida svårare. I början löper man alltid fara att förirra sig i gammalt, ehuru man vill och tror sig vandra på ny väg. För mig har övergången till kommunismen betytt att jag höjt mig till en helt ny världsåskådning. Alltför ofta har jag icke bytt åsikter. Socialdemokratins grund, sådan den klarast framträtt uti Karl Kautskys skrifter, har varit min uppfattning under tolv års tid. Jag behöver knappast längre vidhålla min nya uppfattning, för att den skall räcka till livets slit. – Vi ha nu envar att besvara frågan om vi bytt skinn? Den som här i Ryssland sett endast förstörelse, den som icke sett huru det stora proletariats Ryssland med glädje och nöd skapar socialism, den som ej här

sett och lärt sig huru proletariatet kan segra, han är blind! At honom kan jag endast på gamla Abrahams sätt svara: – när du går åt höger, går jag åt vänster.

Högersocialisternas ståndpunkt tarvar icke här någon förklaring. Ty den är klar för alla. Man vet var den finnes där borgarne är. Den är alltså lätt att beslå. Den är nog skadlig, men för det väsentliga inom arbetarrörelsen icke så farlig. Farligare är centersocialdemokratien med sitt namn av marxismen eller den s. k. socialdemokratien, på vars ståndpunkt vi stod i Finland, och som företrädes av Kautsky i Tyskland och numera av Valpas i Finland (den sistnämnde har meddelat Finlands borgare att han icke deltagit i "upproret" och vill tillbaka till lantdagen).

Denna centerns eller socialdemokratins taktik skulle det nu, såvitt jag förstår, gälla att igen få i gång i Finland, i huvudsak lik den förra, såväl den politiska som den fackliga och kooperativa; det gällde att befrämja all där uppstående arbetarrörelse, understödande och drivande dagspolitikens omedelbara även minsta fordringar, vilka vore ägnade att samla arbetarklassen och främja återupplivandet av dess organisationer. Ett sådant offentligt samlande av arbetarrörelsens led – vilket icke kan ske på kort tid – borde väl tänkas vara vår socialdemokratis uppgift under de närmaste åren. Därefter sökte väl arbetarrörelsen bryta sig en egen fåra i enlighet med de historiska förutsättningarna.

En sådan uppfattning kan vid första påseende tyckas nog så förnuftig och överensstämmande med den marxistiska historieuppfattningen och på samma gång är den så bekant. Den upp-rivna arbetarrörelsen väckas åter till liv på samma sätt som den en gång i tiden uppstod. Det går till på t. ex. följande sätt: det finnes en massa arbetare, exempelvis murare, vilka bakom knuten svära över den knappa lönen. De samlas, fundera och diskutera sinsemellan huruvida man kunde få basen eller arbetsgivarna att gå in på högre löner. Om det synes dem möjligt, framställes kravet: 10 penni till i timmen. Kravet samlar folk omkring sig, och om icke arbets-givaren går in härpå och det är bråd arbetstid, så kanske det blir sträjk. Man bildar organisa-tion, en till en facklig, en politisk o. s. v., för dessa en tidning, bokhandel, andelsaffär o. s. v. Till slut kommer man så långt att våra organisationer uppställer lantdagsrepresentanter och till sist går man (som senaste sommar i Finland) ut på gatudemonstrationer, när lantdagen skall besluta om demokratisk grundlag, 8-timmarsdagen och kommunallagarna.

Och sedan? – Sedan vet vi icke mer vad som borde göras. Sedan skulle väl lagarna få sin stadfästelse, men borgarna vill kanske icke längre gå med på vidare eftergifter. Om vi hälst kunde vara säkra på agrarernas understöd? Men, om icke, vad sedan? Om borgarna – i stället för att underkasta sig de demokratiska grundlagarna – beväpnade anfälla proletariatet, vad sedan? – Låt dem anfälla! Om borgarna – i stället för att godkänna 8-timmarsdagen – taga sig till att slopa densamma och andra reformer? – Låt dem slopa. Låt dem piska och arkebusera oss. Värkligen? Vi skulle gå vidare framåt efteråt, när deras elaka humör vore förbi. Vi hade då åter fått ett gott agitationsmedel, som samlade de skingrade massorna. Och vi skulle börja om igen från begynnelsen. Värkligen?

På detta sätt bleve det aldrig *revolution*. Åtminstone icke i eget land. Icke i Finland, åtminstone icke förr än revolutionen segrat i alla andra land. Och kanske den då vore onödig. Kanske agrarerna då kunde fås att gå med 8-timmarslagen och demokratiska grundlagar som vore ofarliga för dem. Eller finge vi kanske vid valen en tillräckligt stark socialistisk majoritet. Kanske vågade icke borgarna nu med vapen i hand anfälla vår demokrati, utan vi kunde i fred fortsätta med lagstiftningen ända in i socialismen. Således hade vi undvikit revolutionen. Vilket skulle bevisas.

Till grund för hela denna kloka taktik ligger den synpunkten att i varje stund värkas för arbetarnas närmaste minimifordringar, nämligen 1) när de är av behovet påkallade av de stora massornas praktiska behov och synes kunna samla massorna omkring sig samt 2) är sådana att man med någorlunda visshet kan påräkna seger vid lantdagen eller å arbetsgivarens kontor.

Revolutionen, att rycka hela den politiska makten från borgarna kan icke anses såsom en dylik fordran, varför revolutionen i det socialdemokratiska programmet och taktiken endast bleve en betydelselös väggdekoration eller en fara som man borde undvika.

Den socialdemokratiska centerns ståndpunkt godtar nog i sig själv klasskampen. Dess egentliga ändamål är icke, som högersocialdemokratins, en strävan till samarbete eller kompromiss med borgarna. Endast i undantagsfall, i ögonblick av hjälplöshet, då den annars vore tvungen att gå den revolutionära vägen, kan centern förmå sig till kompromissande, men blyges och skämmas inför detta nödmedel. En sådan kautskyansk socialdemokrat kan hata borgarna av hjärtans grund, lika intensivt som borgarna hatar honom. Han vill nog på allvar värka för arbetarrörelsen, men alltid på möjligast ofarliga och jämna sätt, alltid stegvis enligt uträknad metod. Det skall vara en säker addition med enheter, vilka slutligen borde få ihop en historisk slutsumma, arbetarklassens seger. Men i verkligheten är detta icke annat än ett futtigt hasardspel med borgarna, därvid arbetarna alltid komme att förlora. Ty mer än de småsmulor arbetarna då och då vinner i spelet, frånrövar borgarna dem med sin makt och myndighet.

En revolution slutar icke alltid med seger. En riktig arbetarrevolution kan egentligen sluta endast en gång med seger. Annars misslyckas den mer eller mindre, eller slutar med fullständig undergång, i vilket fall det blir en förskräcklig katastrof för arbetarna. Och man kan aldrig på förhand veta utgången. Men ett är på förhand säkert: om striden icke föres energiskt och våldsamt, kan icke seger ernås. Denna viktiga omständighet förbises av den historiskt-matematiska socialdemokraten. Och därav härleder sig hans stora felräkning, vars resultat aldrig blir revolution eller arbetarnas slutliga seger, hur har än adderar, subtraherar, multiplicerar eller dividerar.

För min del skulle jag önskat att *Valpas* hade kommit till detta överläggningmöte. Oss emellan sagt är han enligt min uppfattning on av de styvaste räknemästarna inom vilket som helst lands arbetarrörelse, en av dem som bäst kan genomskåda borgarnas kort och samtidigt bedöma ställningen från olika sidor. Men hans taktik har nu visat sig vara oriktig. Den har visat sig vara lamslagen i arbetarklassens viktigaste och allvarsammaste skede: under revolutionen. Den är förvillande lik marxismen. Den kan synas räkna även med revolutionen och likt historieskrivaren tänka: I varje fall säker sig dock arbetarrörelsen alltid sin egen väg. Men denna ståndpunkt medför dådlöshet, undandraget sig striden vid det avgörande momentet, vilket är farligt för arbetarklassen. Detta kan invärka hindrande vid revolutionens utbrott såsom vår taktik gjorde det i november, då vår bidande hållning var till nytta för borgarna. I verkligheten är en dylik taktik kontrarevolutionär, ett oting som är till skada för arbetarrörelsen i en stund då historien manar att slå ned hela borgarmakten. Denna taktik var den ledande under arbetarrörelsens första skede, i Finland för ännu tjugufem år tillbaka; ännu en lång tid senare kunde denna taktik utan fara användas. Men numera är dess grund föråldrad under arbetsgivareförbundens, kartellernas, trusternas och *finanskapitalets* utvecklingsperiod. Nu har borgarna organiserat sin fasta front. Nu duger icke det simpla hasardspelet mera. Borgaren fogar sig icke längre i hederliga spelregler, gör icke mer "kloka medgivanden" utan vill utan spel roffa till sig hela vinsten. Jämsides med kapitalet har borgarna förändrat sig. Om borgaren förr var ett odjur, så är han nu ett rasande vilddjur, vars glupskhet känner inga gränser. De borgerligas politik är nu det imperialistiska slaveriets införande och den öppna klassdiktaturen., Med andra ord, nu är tiden inne för *kampen om hela makten*. Nu hjälper det icke att rygga tillbaka, när den roffande borgaren ryter: "om du gör motstånd, så anklagar jag dig vid domstolen och kastar dig i fängelse!" Nu får man inte rygga tillbaka ens för grepp om strupen. Nu måste man sätta *hårt mot hårt*. Annars hotar splittring och nederlag. Arbetarklassens bästa del drives ut på anarkins farliga villostigar, till kamp mot sin egen klass. Socialdemokratins taktik, då den tror sig hålla arbetarmassorna samman, kommer att i verkligheten splittra dem. Däremot sker arbetarklassens samling bäst för den revolutionära

klasskampen, d. v. s. för att förrinta hela det kapitalistiska samhället, avskaffa hela bourgeoisin, övertaga all makt i arbetarnas egna händer och införa en socialistisk ordning. Endast i dessa revolutionära tecken – och endast i dem – stå au arbetarklassens hopp och förtröstan, arbetarnas liv och existens, seger och framtid. – Naturligtvis bör möjligheterna för en revolution först klargöras, förrän den företagas. Utsikterna bör noga prövas och vägas och framför allt *grundliga förberedelser* vidtagas, tidpunkten för dess utbrott väljas så att den icke uppskjutes förbi den rätta tiden men icke håller före sin tid. Så bör möjligheterna vägas och allt avsiktligt ordnas före revolutionen, men då den en gång utbryter, är all ovärksamhet och osäkerhet förkastlig. Då bör man med all makt och energi gå framåt, med full kraft och fart, utan förbarmande så långt man kan.

I det förslag som av programkommittén å detta möte framställts är den revolutionära socialismens eller kommunismens grundsatser rätt framställda. Även i den petrogradska kommitténs förslag är kommunismens väg och mål framlagt, men detta förslag lider däremot av inkonsekvenser och otydligheter som ej kan godkännas.

Först och främst är *programmet* otydligt framställt. Det säges nog att ”i stället för den borgerligt-demokratiska parlamentariska republiken, vartill det gamla socialdemokratiska partiet strävade, godkänner det kommunistiska partiet proletariatets diktatur”; men på Kunnat gång framställes ändock allmänna borgerligt-demokratiska fordringar, såsom avskaffandet av rösträttsrestriktioner samt kräves förenings-, församlings- och yttranderätt. Även säges det att ”partiet i princip godkänner socialisering av jorden, industrin, bankerna, handeln m. m.”, men i samma andetag uppställs fordringar i socialreformatorisk anda, såsom arbetarskyddslagstiftning, lagar om sjukhjälps-, olycksfalls-, ålderdoms- m. fl. skyddslag. Liksom i det socialdemokratiska programmet ingår här de närmaste fordringarna och det revolutionära ”slutmålet”, men i detta kommunistiska programförslag äro de olika delarna alldeles hopblandade.

Sådant duger icke. *Ett kommunistiskt program kan icke vara annat än revolutionärt.* Ett demokratiskt eller socialreformatoriskt program inom dess ram är liktydigt med frigjorda slavars fordran på lättnader i slaveriet. Saken är densamma som om t. ex. i fordringar på fullständig torparfrigörelse på samma gång i programmet infördes krav på mindre lättnader i torparnas dagsvärksslaveri. I sin skildring om ”Torparförhållandena i Finland” berättar Paavo Varén att han frågat godstorparna, i vilken detalj de helst önskade reformer. – ”Nå, en lag som förbjöd att köra en fullastad fora med gödsel i fyrsprång”, menade torparna ... Av dylika fordringar kan vi icke hopfoga ett program för det kommunistiska partiet.

Om arbetarnas makt i Ryssland hade krossats senaste vår såsom i Finland, kunde ni då tro att bolsjevikerna arbetade för demokratiska reformer och moderskapsförsäkring? Månne de icke hållre förberedde en ny revolution?

Taktiken kan håller icke formuleras sålunda, att man strävar till proletariatets revolution men på samma gan anser nödvändigt att arbetarna är med i det parlamentariska, fackliga, kooperativa och kommunala arbetet.

Varför icke? Räcker det ej, när man dessutom säger som i den petrogradska kommitténs program, att för massorna bör *förklaras* det de med en dylik taktik av borgarna framprässade reformerna ingalunda för oss till socialismen, dit kommer vi först genom den sociala revolutionen? Nej, enbart förklaringar duger icke, om arbetet bedrives på det gamla sättet. De kautskyanska socialdemokraterna talar nog även så, lika gjorde ju också vi förr i tiden. Men nu bör det *arbetas* för den kommande revolutionen. Och å andra sidan: vi får icke sträva för en arbetarrörelse som kan bli till hinder och broms för proletariatets revolutionära kamp.

I fråga om vår taktik får vi icke tänka som en historieskrivare, att all arbetarrörelse, vilken som Mist, för oss framåt och bör således understödjas. Ty en i orätt riktning strävande rörelse är skadlig och bör alltså motarbetas. T. ex. Gompers fackliga rörelse i Amerika är fullt borgerligt-parlamentarisk. Visserligen kan arbetarklassen även slutligen på denna väg komma på revolutionär väg, men det sker då genom att fullständigt bryta med och fördöma den tidigare riktningen och dess mål. ”Organisationernas storlek” och antal får icke förblinda oss till den grad att vi råkar in i en skadlig arbetarrörelse. Ju större organisationer de ryska men-sjevnikerna haft, desto större hinder för proletariats revolution. I Finland kan en parlamentarisk arbetarrörelse nu icke bli annat än skadlig för en kommande social revolution. Samma vore fallet med den fackliga rörelse vi hade. Återupplivandet av vår förra arbetarrörelse skulle föra till revolutionens motarbetande. Redan arbetsfördelningen inom rörelsen: å ena sidan parlamentarisk eller ”politisk” och å andra sidan en facklig specialrörelse skulle föra oss in på orätt väg, skulle föra den återuppståndna rörelsen i de förra felaktiga gängorna. Att man samlade massorna vore en dålig tröst, då huvudsaken i hela rörelsen var den felaktiga riktningen.

Viktigast är att vi i vår taktik överväger huruvida den kommande revolutionen befrämjas av våra åtgöranden, om den därav framgångsrikt understödes. I den kommunistiska rörelsen bör ett tomt och meningslöst upprepande av den sociala revolutionens motto noggsamt undvikas så att detta icke sjunker ner till blott en skylt för ofruktsamt borgerligt reformarbete, liksom det skedde i den socialdemokratiska arbetarrörelsen.

Den viktigaste punkten i Marxismens taktik är enligt min mening att rätt uppfatta den historiska situationen och att inom den givna ramen göra en framstöt så långt som möjligt. Att försätta revolutionen till en tid; då historiska förutsättningar icke förefinnes, är enligt den marxistiska uppfattningen förkastligt. Särskilt landsflyktiga från misslyckade revolutioner har ofta begått det misstaget att de med lyktade ögon arbetat för en ny revolution, oaktat de historiska betingelserna icke mera förefinnes. Dylka revolutionens improvisatorer fördömes av Marx med största stränghet. Men när den historiska tidpunkten synes vara inne, såsom nu tyckes vara fallet över hela Europa – då, är bromsande eller ovärksamhet strängt förkastligt. Då bör arbetarrörelsen sträva för revolutionen, grundligt förbereda sig till densamma och undvika annan, hämmande verksamhet. Några säkra tecken på en kommande revolution giver historien icke. Långt säkrare visar sig andra tecken, som tyder på att revolutionen icke kommer. Då tidpunkten för revolutionen är nära, är dess tecken tvetydiga, goda och dåliga, för och emot; detta är typiskt för den revolutionära tidens annalkande. När Man alltså prövar och ser att tidpunkten för revolution kan inträda, bör man arbeta som om tidpunkten vore säkert inne, som om densamma med det snaraste bröte ut, *för att icke bli överraskad, när den kommer.*

”En revolution födes, den göres icke”, sades det jämt inom vår socialdemokrati. Det är en vis regel och ser ganska marxistisk ut, men även denna visdom kan skämmas genom ensidighet. Det är människorna och icke naturkrafterna som gör revolution. Icke godtyckligt och närsomhållst, men icke heller såsom en teaterföreställnings åskådare. Icke utan en stark ordnande hand, men under arbete och kval, med fara och tyrannisk makt.

Det finländska proletariats lider i denna stund under mörker och det tyngsta slaveri. Det svävar mellan liv och död. Mellan hopp och förtvivlan. Nu är frågan vilken lösen det skall få.

Ny revolution? Eller ock en fredlig kamp, i stil med den före revolutionen?

Arbetarmakt eller ”demokrati”?

Socialism eller ”framstegs- och reformarbete” inom kapitalistisk ram?

Skall vi gå *framåt* från den punkt vi redan nått eller gå tillbaka ett kvartssekel för att kanske åter efter ett kvarts sekel komma till samma punkt som senaste sommar?

Detta bör *tydligt* framhållas för arbetarne. Icke så lamt att våra ord kunde missförstås. Om vi nu sade åt Finlands arbetare: Vi kommer för att återuppliva den fackliga rörelsen, kommer för att återuppväcka vårt socialdemokratiska parti, vår lantdagsgrupp, vår valkamp, edra gamla bekanta, vilka föll med revolutionen, – då kunde arbetarne icke få någon annan uppfattning än att revolutionen var åsidosatt och vi icke kommit för att åter höja dess fana. Vi skulle då hos arbetarna uppväcka den oriktiga föreställningen att revolutionen var förkastlig, något som leder till fördärv och olycka, och att livet är dräglire under den evolutionära arbetarrörelsens tid. Nej, vi skall tvärtom säga Revolutionen är död, leve revolutionen! Fronten har endast tillfälligtvis flyttats längre bort. Men reaktionen skall slås tillbaka!

Från koja till koja skall budskapet lyda: Hjälpen kommer! En ny revolution kan uppstå! Den kan rädda eder! – De förtvivalade må upplysas om huru den kan uppstå och vad göras bör för densamma. På detta sätt bör tilliten till revolutionen återställas, sinnena eldas med den glöd och armarna stålas med den kraft som är nödvändig för en ny revolution. Granskningen av det kommunistiska partiets arbetsorganisation och möjligheterna för dess tillvaro tillhöra ej denna socialdemokratiska rådslagskongress utan det kommunistiska partiets möte. Därför skall jag icke nu uppehålla mig vid dem.

Till slut en anmärkning med anledning av en i tidningen "Vapaus" införd artikel om taktiken där det säges: "Läs goda böcker, ty god lärdom med massaktion som dess stöd ger en gång det bästa resultat". Mycket väl. Men denna tid medger icke fördjupning i litteratur. Den kräver handling.

Här i vår krets finns t. ex. två bröder. Den ene råkade vid revolutionens utbrott bli sårad i benet, varför han för månadtal tvangs att läsa goda böcker. Men ingalunda känner han tacksamhet mot slaktarna därför, oaktat han fått goda lärdomar från böckerna. Den andra brodern tror jag icke på länge haft tid att läsa goda, inte ens dåliga böcker. Men han arbetade under revolutionen med sådan kraft att andra efteråt kan därom t. o. m. skriva goda böcker.

God är den lärdom som leder till gott resultat. God historia den som ger god lärdom för kamp. En god bok är den, vars slut är gott.

*

På basen av inledningsföredraget vidtog därefter *diskussionen om kommunismen*.

Diskussionen tog i anspråk fem dagar, under vilka man hann behandla många olika spörsmål. Utvecklingen inom den finländska arbetarrörelsen och dess olika riktningar granskades, fel och brister i partiets program; ledning och värksamhet påvisades. Särskilt händelserna under sommaren och hösten 1917 utsattes för kritik. Det konstaterades att redan då en utpräglad meningsskillnad rådde mellan de revolutionära arbetarmassorna som fordrade en bestämd aktion och partiets högerfraktion. De förra bildade röda garden, de senare var motståndare till dem. Partiets ledning vacklade däremellan. I november, då å utslagsgivande orter makten faktiskt var i arbetarnas händer, stoppade ledningen med sin auktoritet revolutionsrörelsen. Därav uppstod förvecklingar och misstroende, vilket senare skadade rörelsen. Särskilt ödesdigert visade sig att de småborgerliga inom partiet visade likgiltighet för världsaktionen, strömningarna inom Internationalen samt de ryska revolutionspartierna. Denna omständighet s t ut en allmän brist på förberedelse för revolutionen förde oss, sedan den ryska revolutionen utbrutit, till osäkerhet och oreda. Man försökte på samma gång vara demokratiska nationalister (självständighetsmän) och demokratiskt-revolutionära (maktlagen), men båda uppblandade med en stark dosis socialpatriotism. Och även i dessa frågor förekom ovisshet t. ex. däri, att ej ens inre självständighet fordrades av de ryska borgarna och att Kerenskis makt-påbud icke genast möttes av kraftigt motstånd.

Däremot understöddes de borgerligas propaganda för Finlands avskiljande från arbetardiktaturens Ryssland och ännu under revolutionen separerade man sig från det proletära Ryssland, utan att ens tänka på förening eller federation med detta rike. Sålunda kom vi att göra tjänster åt knutpatriotismen.

I diskussionen kritiserades dessutom ganska mångsidigt vår revolutions fel och brister, bl. a. klargjordes frågor som stod i samband med emigrationen till Ryssland samt hölls stortvätt i frågor angående värksamheten därstädes samt övades kritik där sådan syntes nödig.

Med ledning av programförslagen försökte man klargöra vad som redan är duglig, kampduglig kommunism, vad åter mer eller mindre ofullgången fallfrukt. Särskilt var det två stöttestenar: frågan om de närmaste (minimi) kraven och den fackliga rörelsens återuppväckande i Finland. En del talare ansåg att det närmaste programmet borde upptaga fordran på 8-timmarsdagen, moderskapsförsäkring, vilka var upptagna på det peterburgska programförslaget, oaktat vi rustar oss till revolutionär resning och arbetardiktatur. För dessa talare framhölls det inkonsekventa häri, t. ex. fordran på allmän rösträtt, medan vi själva genom diktaturen vill beröva borgarna deras rösträtt! Sakligt kan arbetarnas hotande uppträdande invärka att borgarna gå med på några dylika reformer för att dymedels undgå revolutionen, men kommunisterna får icke uppamma den missuppfattningen att detta vore tillräckligt. Den revolutionära andan skulle skadas därav och tvistefrön utsås. Upptagandet av dylika minimifordringar i programmet vore ägnat att väcka tanken om vår egen misstro till revolutionen, om att tiden ännu icke är inne och ännu icke leder till utbrott. Reaktionens förlamande anda skulle således få sitt upphov ur själva partiprogrammet.

Samma misstroende ligger även till grund för en del ännu på medlingspolitikens grund stående fackföreningsledares åsikter att huvudsaken nu vore den ”praktiska” värksamheten, d. v. s. organiserandet av arbetarna för ”femörespolitiken”. De säger sig ha ändrat åsikt, även de. De säger sig godkänna ”hemlig värksamhet”, ja, bugar sig för kommunismen – i fall ”den där revolutionen ändå bröte ut”. Men från hela denna uppfattning utströmmar en för kommunismen främmande, kontrarevolutionär anda. Alldeles som förr de opportunistiska (revisionistiska) politikerna och fackföreningsmännen bugade sig för marxismen (den kautskyanska), låtsade godkänna densamma som program för den politiska aktionen, men arbetade på sitt eget område enligt motsatta grunder, så skulle kommunismen även nu tagas med som en grann skylt, men värksamheten däremot bedrivs i en annan anda.

För dessa klargjordes att en dylik tudelning av arbetarrörelsen icke mera kunde komma ifråga. Vilken ”praktisk” kamp som än uppstår – de nuvarande förhållandena tvingar därtill – får icke resultera i ett arbete efter andra linjer, utan bör följa kommunismens, d. v. s. den proletariska revolutionens, om ock de yttre formerna betingas av situationens krav. En fackföreningspolitik, som strävade till separering från arbetardiktaturens anda, vore missvisande, för arbetarklassen skadlig, därför fördömlig. Och om till täckmantel för densamma sattes ett godkännande av kommunismen, vore detta ändå förkastligare, emedan det skulle åstadkomma förvirring.

Inledaren kallade detta ”spegelkommunism”. Den är förvillande lik den rätta (blott höger är till vänster), men den är *endast en bild*.

Spegelkommunisterna råkade snart funt då det blev fråga om förarbetena för revolutionen. Det syntes att de var mycket tvivlande i fråga om revolutionen, emedan tecken till dess utbrott icke syns, därför ansåg de icke värt att speciellt arbeta för revolutionen, emedan allt då sattes å ett kort. T. o. m. påstods det att kommunisterna icke vill skaffa lättnader i arbetarnas nuvarande usla läge utan narrar dem att vänta på revolutionen, ehuru faktiskt just kommunisterna visar den enda vägen för reformer (även småreformer) och frihet, då däremot opportunisterna narrar arbetarna att sträva efter tomma synvillor. En del f. d. fackföreningsfunktionärer

påvisade huru man även i Finland hade kommit till frågan: hur går det sedan, då både arbetare och arbetsgivare helt organiserade står fullt rustade emot varandra? Det började bli klart att medlingens tid är förbi och den avgörande kampens inne. Det framgick att kommunisterna vill rusta till revolution, och rustningen därtill ske med sådant allvar att all annan värksamhet i jämbredd härmed blir en bisak; spegelkommunisterna vill icke arbeta i denna anda, vore snarare rädda för densamma och rekommenderade en rekonstruktion av den tidigare rörelsen. Diskussionen utmynnade i omröstning om följande teser:

1. Arbetarklassen bör energiskt förbereda sig till den väpnade revolutionen och ingalunda sträva till att återuppliva den gamla parlamentariska, fackliga och kooperativa riktning på vars ståndpunkt arbetarorganisationerna stod före revolutionen.
2. Endast en sådan arbetarrörelse, som garanterar utbredandet av kommunismen samt den sociala revolutionens förande till seger är värd understöd och bör energiskt bedrivas; – annan värksamhet inom arbetarklassen bör skarpt fördömas, avslöjas och motarbetas.
3. Genom revolutionen övertar arbetarklassen all makt i sina egna händer och grundlägger en järnhård arbetarklassens diktatur; – man bör sålunda sträva till att förrinta den borgerliga staten och ingalunda till ”demokrati”, varken före revolutionen eller efter densamma.
4. Genom arbetarnas diktaturmakt bör uppstå en kommunistisk samhällsordning, all jord och kapitalistisk egendom bör genast exproprieras samt genom arbetarnas egen kraft all produktion och distribution ordnas.
5. Arbetarnas internationella världsrevolution och dess segrars tryggande bör energiskt befrämjas samt den ryska sovjetrepubliken med alla medel understödas.

Omkring dessa punkter rörde sig nu diskussionen. Högst få opponerade sig direkt. Andra indirekt. Påstod sig kunna godkänna klämmarna om klarhet vanns beträffande det praktiska arbetet. Därför borde programmet hänskjutas till utskott för att ”förtydligas”. För dem klargjordes att detta endast var en förevändning, ett försök att kringgå huvudsaken. Så kom omröstningen att betyda avgörande.

Den 29. augusti stod omröstningen: godkännes klämmarna eller skall de remitteras till utskott. Sakligt sett komme omröstningen att svara på frågan: kommunism eller icke? Resultat av omröstningen blev för teserna 74 röster, för remiss till utskott 16 röster; fyra delegerade avhöll sig från votering. De kommunistiska teserna hade godkänts. *En märkespunkt i den finländska arbetarrörelsens historia hade passerats.*

Den brokiga samlingen av f. d. finländska socialdemokrater hade utfört sitt värv: ur dess sköte hade uppstått en kommunistisk grupp, som nu raka vägen gick att grundlägga ett nytt parti. *Finlands kommunistiska parti* och att besluta om viktiga åtgöranden i världshistoriens mest kritiska tid.

Finlands kommunistiska parti grundlägges den 29. aug. – 5. sept. 1918.

Den 29. aug. sammanträdde de för de kommunistiska teserna röstande till att grunda Finlands Kommunistiska Parti. Kamrat *J. Rahja* hälsade de tillstädeskomna, påpekande huru den finländska arbetarrörelsen nu genomgått sitt första och andra utvecklingsstadium, som varit egnat den nationella friheten och ernåendet av parlamentariska reformer. Vid sina strävanden kom den in på reformens och köpslåendets politik. Och som sådan kom den med i revolutionen, som av kända skäl drabbats av ett tillfälligt, svårt nederlag. Partiets organisationer är splittrade, landet regeras av en reaktionär borgerlig diktatur och dess vita terror. En liten trupp som räddat sig till den ryska rådsrepublikens område, har nu fått i

uppdrag att rekonstruera rörelsen. Ledd av blodig lärdom går vi nu till vårt arbete, vilket kommer att fordra kraft och uthållighet, uppoffringar och mod.

Talaren redogjorde vidare för det kommunistiska arbetets taktik och hoppades på ett framgångsrikt arbete för Finlands och hela världens proletariat.

Till mötets ordförande valdes K. Mariner och Yrjö Sirola; sekreterare K. M. Evä, J. Kohonen, J. A. Lehtosaari och W. Forstén.

Under förhandlingarna fick mötet kännedom om mordförsöket mot den ryska arbetarrevolutionens och världskommunismens ledare, kamrat Lenin och mordet på kamrat Uritski, varvid ordf. tolkade de finländska kommunisternas känslor och tankar i fråga om dylika dåd. De kontrarevolutionära borgarna, vilka förgäves försökt åstadkomma uppror emot råds-makten, vilka kunde kallas "folkrörelser", har nu skridit till så förtvivlade gärningar som enskild terror. De tror sig genom undanröjande av vissa förtroendemän kunna träffa själva revolutionen. Men resultatet blir det motsatta. Ännu talrikare och beslutsammare samlar sig det arbetande proletariatet kring sin fana för att skydda sin revolution och dess vinningar. Även vi finländare, som till följd av imperialismens slag nu en tid varit svaga i arbetet, får härav nytt mod att mångdubbelt starkare arbeta för världsproletariatets och den ryska råds-republikens revolution. Mötet höjde ett leverop för kamrat Lenin.

Vidare beslöt mötet sända en *hälsning till kamrat Lenin* och på samma gång meddela att då vi nu icke är i tillfälle att få se honom som gäst i vår krets, vi genom ett *öppet* brev kommer att tolka våra känslor och tacksamhet för av de ryska kamraterna erhållna lärdomar,

Till *centralkommittén* valdes kamraterna O. W. Kuusinen, Jukka Rahja, K. M. Evä, Lauri Letonmäki och Yrjö Sirola. (Senare kompletterad med K. Maner, Eino Rahja och Mandi Sirola.)

Staten, nationalitetsfrågan och Finlands självständighet togs efter flera detaljfrågor upp till behandling. Inledaren, kamrat J. Rahja anmärkte att nationalitetsfrågan framträder mångskiftande och att den varit föremål för flera förvandlingar, beroende på samhällsekonomiska och statliga skäl. Det gives länder, vars befolkning redan sammansmält till en enda nation (Frankrike). I andra åter, med flera nationaliteter kan det nationella tyranniet redan vara övervunnet (Schweiz, Amerika). I andra åter (Turkiet, Ryssland) har detsamma framstått mycket brutalt. I Ryssland uppehölls det nationella förtrycket av lantadelns makt. Inom de förtryckta nationaliteterna uppstod nationella motrörelser. Detta hopblandade klassmotsatserna. Även i Finland föddes tanken att tillståndet bleve annorlunda om blott tsarismen slopades. Under krigstiden var Finland i ett besynnerligt läge; landet var icke i krig men stod ej heller utanför. T. o. m. borgarna delades i tvenne riktningar. En del närmade sig Ryssland (för krigsbeställningar), andra åter närmade sig Tyskland. Det soc.-dem. partiet åter var osäkert, vacklande. Huvudsaken, de efter Finland lystna stormakternas imperialistiska avsikter, märktes icke. Man trodde självständigheten vara möjlig.

Kom så den ryska revolutionen. Även den missförstods. Man trodde densamma vara följden av ett misslyckat krig. Man förstod icke klassmotsatserna, vilka till det yttersta skärpts under krigstiden. Förtrycket avtog med tsarismens avskaffande. En del borgare närmade sig den ryska bourgeoisin i hopp om fri marknad. För andra hägrade större möjligheter till rov i och med självständigheten. Till en början fordrade arbetarna icke Finlands självständighet, men väl en mera tryggad autonomi. Den bakom Kerenski stående bourgeoisies imperialistiska tendenser drev den finska socialdemokratin till att önska sig ut ur förmynderskapet. Man begrep icke att det gavs annan räddning än ett sträva till statlig självständighet.

Vid novemberrevolutionen i Ryssland förbyttes rollerna. Bourgeoisin var färdig att förklara Finland självständigt tvärtemot sina tidigare åsikter. Den ville icke erkänna arbetarnas

rådsmakt som ”högsta maktens innehavare”. Socialdemokraterna förenade sig i självständighetsförklaringen och skaffade rådsmaktens bifall därtill. Ännu vid uppgörandet av överenskommelsen mellan Ryssland och Finland visade Folkkommisariatet lust ett gynna tanken på Stor-Finland (Murmanområdet, delar av Karelen). Sålunda förföll vi till fosterländskhet, chauvinism. Man märkte icke att man då råkat in på imperialismens väg till annexionspolitik. I stället hade man bort träda i nära förbindelse med rådsmakten. Följden var nu att Finlands bourgeois fick vatten på sin kvarn genom socialdemokratins sådd. Och ett litet lands bourgeois är tvunget att sluta sig till ett större, å högre kulturell nivå stående lands bourgeois, liksom Finlands borgare nu står under tyskt förmynderskap och tjänar dess imperialism.

Nu bör även vi förstå att de små ländernas nationalitetsfrågor måste ses under imperialismens synvinkel. Världen är delad mellan stora kapitalistiska stater. Avlägsnar man sig från den ena kommer man i skötet på den andra. Alltså bör arbetarna kämpa mot själva imperialismen, det internationella bankkapitalets makt, och icke förirra sig till att ”befria” någon, emedan man då endast kommer att tjäna bourgeoisins maktbegär och imperialismen. Kommunismens lära om staten är icke enbart en teori. Även en liten stat (”fosterland”) är kapitalistväldets (imperialismens) förtrycksmedel. Bör alltså förstöras.

Under diskussionen belyste flera talare, huru Finlands socialdemokrati hade kommit att driva självständighetspolitik. När ej ens efter revolutionen Ryssland gick in på utsträckt, demokratisk autonomi, kom man på tanken att slita sig lös från förmynderskapet. Endast bolsjevikerna lovade frihet. Man tog fasta på löftet och drev det igenom. Ett annat förfarande skulle lett till alltför stora svårigheter. Nu har men kunnat bevisa, det socialdemokraterna verkligen önskade nationell demokratisk självständighet medan borgarna sålde landet. Under dessa omständigheter, menade en del talare, har egentligen något misstag icke begåtts. Andra åter hade kommit till slutsatsen att även om vår förra ståndpunkt är förklarlig, så borde vi som internationalister, och i synnerhet som ”Zimmerwaldare” – ha förstått den nationella separatismens faror under imperialismens tid och handlat därefter. Någon menade att bristen på revolutionärt sinne hos vår arbetarklass kommit den att understöda den nationella förödelser. Arbetarklassen var dock icke så värst begeistrad därför som man kunde tycka. För de stora massorna var själva klasskampen (lönefrågan, stråjkerna) viktigare. Mången fattade frågorna om maktlagen och självständigheten som en kamp mot Rysslands bourgeois och Kerenskis riktning och alltså för bolsjevismen. Som sådan intresserade frågan.

Kamrat *Manner* framhöll i ett längre anförande kapitalismens internationella karaktär, men icke i den mening att olika lands kapitalister i allt vore eniga. De sträva även att skörta upp varandra, det nationella kapitalet vill sluka grannlandens kapital och kolonier. För att ernå stridsmedel mot ett annat lands kapitalism och stärka sin egen makt (staten, ”fosterlandet”) uppegga de till chauvinism. När så ett lands, särdeles ett större lands, kapitalism vid sitt anfall prässar ned även det andra landets arbetarklass, kommer det till kamp. Så uppstod de finländska arbetarnas kamp mot den ryska kapitalismen.

Men på samma gång förde detta till separering. Ehuru de finländska arbetarna erhöll fördelar på Rysslands arbetares bekostnad, var de starkt separerade. Om den stolypinska politiken haft bättre framgång i Finland, hade den närmast Rysslands och Finlands arbetare till varandra. Men Rysslands imperialism var icke tillräckligt stark. Genom Tysklands ingripande har Finland kommit inom den nutida imperialismens intressesfär. Finlands arbetare förstår, att allt som motarbetar den tyska imperialismen, är till deras hjälp och räddning. Erfarenheten visar dock, att man icke blott kan invänta resultat av undras strid, man blir med nödvändighet själv invecklad däri.

Arbetarnas deltagande uti den nationella rörelsen innebär stödjande av det nationella kapitalet. Detta är chauvinism, socialpatriotism. Rädslan att det för arbetarna nödvändiga nationella

kulturarbetet komme i fara, är onödig. Detta framgår av den ryska revolutionen, som tillåter allas framgång och höjandet av varje kultur, t. o. m. bättre än det kunde ske inom den nationella statens ram, under bourgeoisin.

Gränserna kan dock icke slopas. T. ex. mellan arbetarnas Ryssland och det imperialistiska Tyskland bör en gräns finnas. Man får icke öppna dörrarna för imperialismen. Däremot bör mellan länder där arbetarna är vid makten, dörrarna öppnas på vid gavel. Och även om stats- och nationalitetsgränserna icke därmed kan slopas, kan dock federationer bildas. Där utvecklingen skapat förutsättningarna, försvinner nog gränserna. Vad karelska frågan vidkommer, kan vi naturligtvis icke rekommendera näsets förenande med den borgerliga diktaturens Finland. Finlands borgare kan begagna området för stärkandet av sin motrevolutionära makt. Detta vore till skada för Finlands och Rysslands arbetare, alltså för världsrevolutionen.

I självständighetsfrågan har vi kommit att skatta åt chauvinismen. Genom sitt medgivande bevisade bolsjevikerna sig icke vilja öva förmynderskap över ett annat folk. Deras förstående hållning fritager dock icke oss från skuld. Mindre betydelse har stranden vid Ishavet, vem den skulle tillhöra. Vårt förfarande har haft sina skäl. Förhållandena hur nu givit oss lärdomar. Väl om vi tager dem i akt för framtiden. De små nationernas självständighet är en chimär. Denna lärdom har Tyskland givit de finländska arbetarna. Följden är strid mot imperialismen, det kommunistiska programmet.

Diskussionen fick utgöra svar på frågan.

Senare hölls en avslutningsfest, vid vilken flera tal hölles av både ryska och finländska kamrater. På förslog av kamrat Kuusinen antogs följande som devis för Finlands Kommunistiska Parti:

Varje man en krigare.
(”Jokamies koin sotamies”.)

Tillägg.

Programförslag för Finlands kommunistiska parti.

(Uppgjort av Programkommittén i Moskva.)

Före revolutionen värkade den finländska arbetarrörelsen såsom socialdemokratisk och facklig. Den socialdemokratiska klasskampen förblev en fredlig klasskamp och anpassade sig efter det bestående borgerliga klassväldet. I de parlamentariska och fackliga skärmytslingarna och i den kooperativa beskäftigheten gjorde visserligen arbetarklassens organisering framsteg samt höjdes förmågan av samarbete på samma gång som den allmänna bildningsgraden. Men i övrigt försummade man eller lämnade man åsido arbetarklassens medvetna förberedande till sin viktigaste historiska uppgift, den sociala revolutionen, vartill arbetarklassens organisering och all arbetarrörelse borde sikta och i vilken denna rörelse en gång får uppskära det som den tidigare under årtionden utsatt. Socialdemokratin, fackrörelsen och andelsrörelsen sådana som de framträdde i praktiken, strävade icke till den sociala revolutionen. Snarare sökte de i praktiken undvika densamma och sålunda kom det sig att arbetarklassens väg till den sociala revolutionen icke blivit på förhand så uppröjd som det varit möjligt, utan i stället täppts till av allsköns bråte under årens lopp.

Kommunismens väg är den överlagda vägen till arbetarklassens sociala revolution, just sådan som Marx och Engels ursprungligen utpekade den. Erfarenheterna från den finländska revolutionen samt det segerrika ryska proletariats stora exempel har framför allt utstakat denna den verkligt revolutionära socialismens väg och program, som med världshistoriens

nuvarande omvälvningsepok som förutsättning – det är vår djupa övertygelse – skall varda räddningens och segerns väg för alla länders proletariat.

Den finländska arbetarklassens revolution uppstod som en historisk nödvändighet. Då den tyska imperialismens vilddjur skyndade de finländska slaktarna till hjälp kunde vår hjältemodiga röda armé icke motstå övermakten. Bland den europeiska arbetararméns första blodsoffer under det begynnande väldiga revolutionstidevarvet blev det denna gång den finländska arbetarklassens lott att segna ned under den internationella imperialismens järnhäl. Manligt fyllande sin plikt har den burit detta sitt oerhörda lidande. Åra åt kamraterna, som fann hjältedöden! Icke förgäves gjöt de sitt blod. Den europeiska imperialismen är sårad. Ännu kan den rasa och härja, men den blöder redan ur sina hjärtartärer. För tidigt upphävde också det finska slaktarväldet sitt segerskri. Huru skall det då gå, om en dag det internationella rövarsystems arm förlamas, åt vilket Finlands borgare sålde sitt land?

Den måste förlamas. Rövarsystemet måste få sin dödsstöt av Europas upproriska arbetarmassor.

Världskapitalismen har under det nuvarande imperialistiska kriget, kapitalismens hemskaste bragd, kört fast i en återvändsgränd. Den förgör sina egna krafter genom kriget, genom sitt eget stora brott. Nu må de förtryckta lyfta sina vapen. Det ryska proletariatet reste sig redan för ett år sedan, slog bourgeoisin till marken och har sedan dess hållit makten i sina egna händer. Att de utsugas klass i andra länder icke skulle fortgå på den stora omstörtningens väg, det är endast en borgerlig fantasi. Under kriget har kapitalismen störtat folken i ett skräcktillstånd, som nödvändigt kommer att tvinga den beväpnade arbetarklassen att slutligen resa sig. De dagar, som nu stundar är dagar för *hela världsproletariatets största revolutioner och största segrar*.

Djupt övertygade därom har vi till vårt kommunistiska program tagit *arbetarnas internationella socialistiska revolutions program*.

Arbetarklassen kan icke besegra borgarklassen annat än genom våld. Icke genom parlamentariska strider, icke genom kooperativa företag. Våldet är alltid förlossaren då en gammal samhällsordning är havande och skall föda en ny till världen. Så lärde Marx, och, att glömma denna enkla sanning i den praktiska arbetarrörelsen kan i synnerhet nu leda till en farlig och fördärvlig blindbockspolitik, varemot ett levande medvetande och erkännande av detta som hörnstenen för arbetarrörelsens metoder är ägnat att hålla kursen klar, att varna för villovägar och att för arbetarklassen lindra smärtorna vid det nya samhällets framfödande.

Vår tids arbetarklass har sin kraft i den ordnade massaktionens våld, vars viktigaste, effektivaste och enda avgörande form är den väpnade arbetarklassens revolution. I vilket ögonblick och på vilket sätt arbetarklassen skall resa sig, det bör övervägas allt efter de rådande förhållandena och styrkeproportionerna. Man får icke kasta sig in i densamma för tidigt och lättsinnigt, men ej heller skjuta upp den förbi det viktiga ögonblicket, ty i vardera fallet kan följderna bli mycket fördärvbringande. I vilken grad arbetarklassen före revolutionen bör begagna sig av lindrigare former för massaktion, exempelvis storstrejk eller massdemonstrationer och om den skall delta i den parlamentariska striden, i fackrörelsen olika former och i den kooperativa rörelsen, allt det beror helt och hållet på de rådande förhållandena vid en given tidpunkt i det ifrågavarande landet. Genom dessa kampformer övervinner icke arbetarklassen sin fiende, det bör man alltid ha i minnet, då man begagnar dem, och därför bör man jämsides med dem, och då det är nyttigt och nödvändigt att använda dem, även genom dem förbereda den lyckliga utgången av arbetarklassens väpnade revolution; den kan man alltid och under alla förhållanden förbereda. För detta avgörande verk bör arbetarklassen organiseras och all arbetarrörelse utvecklas, medan varje slag av arbetarrörelsens utnyttjande som motvikt till eller avledare för arbetarklassens kommande

väpnade revolution oblidkeligt bör avslöjas och bekämpas, ty all politisk och facklig verksamhet med sådant syfte inom arbetarklassen är antingen medveten eller omedveten dräng-tjänst åt arbetarklassens fiender och således till fördärv för arbetarna.

Närmast åsyftar arbetarklassens revolution grundandet av proletarietets klassvälde, diktatur, vilken som den historiska övergångstidens statsform blir rådande intill dess den socialistiska samhällsordningen i dess hägn utvecklas så långt, att den inte mera hotas av någon fara, med andra ord, intill dess folket i sin helhet har blivit ett arbetande samhälle, som på inga villkor mera går ifrån sin socialistiska ordning.

Arbetarnas klassvälde är den borgerliga statens motsats. Den borgerliga staten är det borgerliga klassförtryckets och exploateringssystemets politiska maskineri, med alla dess regenter, regeringar och parlament, arméer, poliser, domstolar o. s. v. Arbetarklassen skall i ett enda slag genom sin revolution bryta ned detsamma. Dess skonande och reparerande i enlighet med den allmänna demokratins fordringar varken kan eller får vara arbetarnas socialistiska revolutions ändamål och uppgift. Också en demokratisk stat lämpar sig till det borgerliga klassväldets maskineri. Arbetarnas klassvälde måste, som sin ryggrad skapa en egen säker stats form, vilken det ryska proletarietets stora revolution redan för sig uppbyggt. Den lämnar icke fria händer till strid åt bourgeoisie utan endast åt proletariet, på vars självstyrelse rådsväldet och dess organ baserar sig och värkar. Byråkratins maktsfärer krossas och bourgeoisin uteslutes skoningslöst från statsangelägenheterna ledning. Några enstaka delar av den forna söndermulade statsförvaltningen kan duga att begagnas även i den proletära förvaltningens tjänst, ävensom enskilda borgerliga tekniker, experter och specialister under arbetarnas kontroll. Men ledningen och bestämmanderätten koncentreras i arbetarorganisationernas och rådets samt i av dem valda organ och förtroendemäns händer, och på deras initiativ och genom arbetarklassens samfällda arbete verkställas hela den politiska och ekonomiska apparatens till grunden gående reorganisation, och i detta syfte kallas varje arbetare, man och kvinna., att själv på ett eller annat sätt delta i samhällets styrelse samt dess värktogs och organs ställande på socialistisk grund.

En av arbetardiktaturens första och viktigaste uppgifter blir att i stället för det förstörda borgerliga krigsväsendet skapa arbetarklassens röda armé, utrusta och väpna densamma till arbetarnas, rådsväldets och den socialistiska revolutionens säkra stöd. Att kämpa i den röda arméns led, och att där fylla sin plikt med orygglig tapperhet är under tiden för arbetarrevolutionen och diktaturen en trogen kamrats högsta samhälleliga uppgift. I den röda armén bör råda en fast kamratdisciplin och enhetlig ledning. Utan nåd och förskoning skall den röda armén kväva i sin linda alla kontrarevolutionära kupp försök och upprätthålla en järnfast ordning. Med revolutionär beslutsamhet och stränghet, endast därmed, kan man i möjligaste mån undgå stora och måhända förnyade blodiga sammanstötningar, då åter tvekan och efterlåtenhet indirekt kan föranleda förlusten av mången god kamrats liv.

Under arbetarnas klassvälde skall jorden och all kapitalistisk rovegendom genomgående exproprieras och överantvaras åt arbetarråden, alltså göras till det arbetande folkets egendom. På samma sätt skall även annan de rikas egendom, som på ett eller annat sätt fortfarande skulle trygga dem en privilegierad ställning eller som anses behövlig för främjandet av arbetarnas klassdiktaturens strävanden, exproprieras; luxuösa bostadshus tagas till mötes- och expeditionslokaler för arbetarna o. s. v. Egendomens expropriering åt arbetarsamhället, att begagnas som medel i det samfällda arbetet och till samhällets nytta, det är kommunismens ändamål, icke egendomens delning, som skulle leda tillbaka till privategendomen och kapitalslaveriet, icke heller ett anarkistiskt småproduktionssystem, utan en social stordrift i enlighet med de tekniska framstegens krav. Även inom jordbruket och kreatursskötseln skall samarbetets högre former utvecklas till hjälp och lättnad för odlaren och till det gemensamma bästa.

Bankerna bör genom arbetarnas rådsvälde försorg socialiseras och handlandena avlägsnas. I stället för den på profitlystnad grundade handeln skall en ändamålsenlig fördelning av produktionen organiseras.

Utbredandet av den socialistiska kulturen är självfallet en av rådsväldets viktigaste och tacksammaste uppgifter. Arbetarklassen kommer att härför ha mycket bättre tillfällen och större krafter disponibla än den någonsin före revolutionen kunde ha det.

Det socialdemokratiska samhället, för vars förvärligande det kommunistiska partiet strider och strävar, är icke något för arbetarklassen nytt mål, utan dess länge burna ideal, som den senaste tidens ekonomiska och politiska utveckling bragt till mognad. Det kommunistiska partiet hoppas och vill att detta mål i stället för den kapitalistiska regimen skall ernås och med det snaraste bringas i verkställighet.

Med detta för ögonen understöder kommunistiska partiet den internationella revolutionen med alla ändamålsenliga medel.

Det ryska proletariats socialistiska rådsrepublik är, i detta avseende tills vidare det revolutionära världsproletariats enda rätta fosterland, som bör försvaras mot imperialismens roffare. Ty Rysslands socialistiska rådsrepublik är hela världsproletariats gemensamma stridsvapen mot allra lands borgare och deras skräckregeringar.

Illa skulle det lands arbetarrörelse fylla sin plikt, som nu utan att lyfta sin hand skulle tillåta sitt lands regering att anfälla Ryssland, så att det ryska proletariats rådsvalde ens för ett ögonblick skulle svikta.

Genom en socialistisk revolution skall varje lands arbetarklass föra till seger såväl sin egen som proletärernas i de andra länderna stora sak samt grunda en gemensam internationell rådsrepublik till den socialistiska världsordningens seger och befastande.

Detta åsyftar kommunistiska partiets internationella verksamhet. ”Må de besittande klasserna darra inför den kommunistiska revolutionen! Proletärerna har ingenting annat att förlora än sina kedjor. Men de har en värld att vinna!”

Sålunda är Finlands kommunistiska partis program följande:

A.) Genom arbetarklassens väpnade revolution grundas proletariats fasta klassvalde, med vars tillhjälp slutligen klassmotsatserna utplånas och ett socialistiskt samhälle utan klasser skapas.

Proletariats klassvalde innebär att:

- 1) Den borgerliga staten slopas och i dess ställe upprättas arbetarnas rådsvalde, vars viktigaste uppgifter är
- 2) att organisera, öva och utrusta arbetarnas röda armé för att definitivt nedbryta bourgeoisieens motstånd;
- 3) att expropriera jorden och kapitalisternas hela rovegendom åt arbetarråden;
- 4) att genom arbetarklassens och dess organisationers initiativ och verksamhet organisera industrin på storproduktionens grund, i enlighet med de tekniska framstegens krav, sammanlunda ock utveckla samarbetet i jordbruket och kreatursskötseln;
- 5) att socialisera bankerna samt slopa den profitsugande handeln och i stället upprätta en ändamålsenlig fördelning av produkterna;
- 6) att införa arbetsplikt för de rika och för arbetarväldets motståndare samt
- 7) att utbreda den socialistiska kulturen.

B) Härunder söker Finlands kommunistiska parti även att befrämja och understöda arbetarklassens internationella revolution.

Finlands Kommunistiska Partis principförklaring.

Finlands Kommunistiska Parti är ett proletärparti för lönarbetare och befrämjar endast arbetarklassens intressen. Det vill lyfta denna till makten för att förstöra den borgerliga rovsstaten och det kapitalistiska produktionssystemet.

Det Kommunistiska partiet stöder sig på den revolutionära marxismens socialistiska princip, på den kommunismens princip, som Marx och Engels proklamerade, men vilken senare tiders kompromisspolitiker förvrängt, kompromisspolitiker, vilkas teoretiska uttolkningar även legat till grund för det gamla soc.-dem. partiets i Finland program.

Finlands Kommunistiska Parti tager, såsom på sin tid Marx och Engels, bestämt avstånd från "socialister" och "socialdemokrater", som är motståndare till den revolutionära socialismen, och som lockar arbetarmassorna bort från den revolutionära kampens väg, vilken direkt leder till arbetarklassens diktatur och den socialistiska revolutionen.

Borgarklassen med sina politiska och ekonomiska utplundringsorganisationer är arbetarklassens dödsfiende, som måste nedslås och förintas. Men de under etiketten "socialister" och "socialdemokrater" värksamma "högermännen" och "centermännen" äro arbetarklassens bedragare och förräddarpartier, de bidraga till att förlänga borgarväldet och skall därför behandlas som arbetarklassens fiender.

Grundorsaken till arbetarklassens brist, nöd och rättslöshet är det kapitalistiska rovsystemet, som avhänder arbetarna arbetets frukter, och som beror på att produktionsmedlen är privatägda. Detta system har sitt stöd i den kapitalistiska klasstaten med dess maktredskap och medel till klassförtryck. Detta produktionssystem väsentligaste kännetecknen är att kapitalet begagnas till att frånröva arbetarna frukten av deras arbete, som kommer borgarna till godo och ger dem uppehälle och välmåga samt allt större affärsvinster. Men från att ha hållit sig inom de enskilda staterna har kapitalismen utvecklats till sitt sista skede, imperialismen. Den politiska makten, besittningen av produktionsmedlen och de rikedomar, som det arbetande folket har skapat, ha allt mer övergått i händerna på endast några kapitalistsyndikat, vilka inbördes överenskommer om hela världens uppdelning i stora exploateringsområden utan hänsyn till nationalitets-, ras-, eller politiska gränser. Likasom arbetarna i de stora fabriker icke mer ser den personliga husbonden och ägaren, utan endast det kalla storkapitalet, med dess profitintressen, som icke tar hänsyn till individernas ve och väl, på samma sätt råkar folken på imperialismens stadium, emedan de är underkastade den imperialistiska kapitalismens lagar, ut för masselände, ja, t. o. m. för massundergång. En illustration härtill är det förfärliga världskriget, de imperialistiska maktintressenas jättelika sammandrabbning.

Denna kapitalismens utvecklingsperiod har påskyndat proletariatets socialistiska revolution. Massrörelser av revolutionär natur uppkommer här och där. Tanken på en i det egna landet genomförd och befäst revolution uppgår i den medvetna idén om den internationella revolutionen. De gamla socialdemokratiska åskådningarna i alla länder ger vika för det nya revolutionära, kommunistiska åskådningssättet.

I alla länder vilar de revolutionära folkmassornas hopp endast på att borgarväldet måtte krossas, dess klassvälde i grund förintas och att i stället upprättas arbetarnas egen makt. De revolutionära massorna ha förlorat förtroendet för de gamla stridsmetoderna och stridsmålen och för ledarna, som givit sig i imperialismens tjänst. Den socialistiska åskådningen blir en praktisk livsfråga och man begynner fordra socialismens förverkligande.

I allt väsentligt har den privata äganderätten blivit en broms för utvecklingen. Det produktionssystem, som grundar sig därpå har fått sin dödsdom. Ett nytt samhälleligt produktionssystem måste upprättas och sättas i gång, om den ekonomiska och andliga utvecklingen skall kunna föras framåt. Samhället är moget att övergå till socialismen. Därför böra de revolutionära klasserna djärvt gå att förverkliga socialismen i det praktiska livet och icke dröja i väntan på en av kammarteoretiker utlovad obestämbär socialism i någon avlägsen framtid.

Nu är det icke mera frågan om, att det till klassmedvetande uppvaknade och till klasskamp organiserade proletariatet skulle sträva till demokratisk jämlikhet, utan proletariatets mål är att sträva nu proletariatets makt till att rycka all politisk och ekonomisk makt i egna händer. Den borgerliga staten rives ned och i stället skapas en arbetarnas stat, i vilken borgarklassen har en rättslös klass och i vilken arbetarklassen bestämmer i varje avseende om landets och folkets andliga och ekonomiska liv.

Det socialistiska samhället, för vars förverkligande Finlands Kommunistiska Parti arbetar och kämpar, är icke ett nytt samhälleligt slutmål för arbetarklassen, utan det är dess länge burna ideal, som den sista tidens ekonomiska utveckling låtit mogna.

Genom den socialistiska revolutionen skall varje lands proletariat rädda så väl sin egen som alla andra proletärens stora sak samt grunda en gemensam internationell rådsrepublik till den socialistiska världsordningens seger och betryggande.

Det ryska proletariatets socialistiska Rådsrepublik är i denna mening tills vidare det enda egentliga fädernesland som nu alla länders kommunister bör försvara mot imperialismens rövare, ty den Ryska Socialistiska Rådsrepubliken är världsproletariatets gemensamma stridsvapen mot alla länders bourgeoisie och deras skräckregeringar.

På dessa grunder uttalar Finlands Kommunistiska Parti följande:

1. Arbetarklassen bör energiskt bereda sig till den väpnade revolutionen, och, ingalunda söka återvända till de gamla parlamentariska, fackliga och kooperativa kampformerna.
2. Endast en sådan arbetarrörelse, som garanterar utbredandet av kommunismen samt den sociala revolutionens förande till seger är värd understöd och bör energiskt bedrivas; – annan värksamhet inom arbetarklassen bör skarpt fördömas, avslöjas och motarbetas.
3. Genom revolutionen övertar arbetarklassen all makt i sina egna händer och grundlägger en järnhård arbetarklassens diktatur; – man bör sålunda sträva till att förrinta den borgerliga staten och ingalunda till ”demokrati”, varken före revolutionen eller efter densamma.
4. Genom arbetarnas diktaturmakt bör uppstå en kommunistisk samhällsordning, all jord och kapitalistisk egendom bör genast exproprieras samt genom arbetarnas egen kraft till produktion och distribution ordnas; alltså bör man icke, varken under revolutionen eller efter densamma söka att blott genom reformer göra det kapitalistiska utsugningssystemet lättare att fördraga.
5. Arbetarnas internationella världsrevolution och dess segers tryggande bör energiskt befrämjas samt den ryska sovjetrepubliken med alla medel understödjas.

I *Finland* står i detta ögonblick det borgerliga slaktarväldet som segrare. Genom en blodig terror har borgarklassen sökt kväva arbetarklassens frigörelsesträvandes. Tusende kamraters blod ropar på hämnd. Tiotusende änkor och faderlösa förbanna i hungerdödens käftar sina förtryckare – de vänta i förtvivlan på frihetens timma.

Arbetarnas kraft är i detta ögonblick slagen till jorden av ett förfärligt klasstyran, men besegrad, bruten är den icke.

På nytt skall den resa sig.

Skolad i hårda provningar skall den spränga även slaktarterrorns fjättrar.

Borgarklassen fruktar detta. Bourgeoisin uppåddar alla sina krafter och brukar alla djävulska möjligheter för att undgå uppgörelsens dag, som obevekligt närmar sig.

Finlands arbetare bör noggrant överväga sina handlingar, utan att låta lura sig till för tidiga och oförsiktiga gärningar, som skulle försvaga deras marskraft. I stället bör arbetarklassen samla och organisera alla sina krafter till den sista, avgörande striden, som nalkas.

Må de besittande klasserna darra inför den kommunistiska revolutionen!

Proletariatet har intet att förlora utom sina kedjor, men det har en värld att vinna.

Öppet brev till kamrat Lenin av finska kommunister i Ryssland

Följande brev beslöt det i Moskva den 3 sept. 1918 bildade Finska Kommunistiska Partiet på sitt konstituerande möte att tillstålla kamrat Lenin.

Kamrat Lenin!

Bestörta och djupt förbittrade hava vi hört, att en av bourgeoisin utsänd lönmördares kula sårat Er, den Ryska Socialistiska Rådsrepublikens främsta stridsman och den internationella revolutionära arbetarrörelsens ledare.

Då vi samlades hit i den Socialistiska Rådsrepublikens huvudstad för att grunda det Finska Kommunistiska Partiet, vilket har att upptaga platsen efter vårt socialdemokratiska parti, som dukade under i den finska revolutionens stormar i våras, hoppades vi få se Eder, ärade kamrat och vår bästa rådgivare, här i bland oss, och vi beslöto redan be Er att infinna Er vid vårt möte. Då nu vårt hopp att få se Eder personligen vid vårt möte, till följd av det skändliga attentatet mot Ert liv, gått om intet, bedja vi genom detta öppna brev få framföra de tankar, som fylla vårt hjärta, och vilka vi velat muntligen delge Eder vid detta tillfälle.

För ett år sedan vistades Ni biltog i vårt land, nu äro vi hos Fr. Ni var hos oss jagad av den ryska bourgeoisin, som då under interimregeringens diktatur förföljde Rysslands kämpande proletariat. Vi ha nu jagats till Ryssland av den finska och tyska sammangaddade bourgeoisins våldsmakt, vilken som bäst genom den blodigaste militärdiktatur rasar mot proletariatet i Finland och Tyskland.

Lenins åsikt om revolutionen har visat sig vara den riktiga.

Vi vågade för ett år sedan icke tro, att en verklig proletariatets revolution skulle bryta fram över Ryssland och det redan under kriget. Vi trodde: fred först, sedan revolution. Ni, kamrat Lenin, sade då med djup tillförsikt: revolution först, sedan fred.

Och Ni verkade beslutsamt i enlighet med denna tillförsikt. Då hösten kom, ilade Ni från Hälsingfors till Viborg och från Viborg till Petrograd. Vi sände Er våra personliga hälsningar: akta Er, Kerenski traktar efter Ert liv. Mycket lyssnade Ni icke till våra varningar, ty Ni ansåg att tiden var inne för angrepp och för den proletäriska resningen.

Rysslands proletariat reste sig. I oktober störtade det såväl de borgerliga makthavandena som deras socialistiska hantlangare, och det tog all makt i sina egna händer.

Vi finska socialdemokrater förstodo då icke betydelsen av denna väldiga tilldragelse. Vi trodde icke då, att i september 1918 Rysslands proletariat fortfarande skulle hålla makten i sina händer, att det upplöst den borgerliga staten och håller på att uppbygga ett socialistiskt samhällsskick.

Just före avgörandets timma i Ryssland slog, gav Ni kamrat Lenin, oss finnar ett råd: ”Upp, res er, dröj icke mera, utan tag makten i de organiserade arbetarnas händer”. Att vi icke då i november följde detta Ert värdefulla råd, däri gjorde vi – nu inse vi det – ett historiskt fel.

I november uppkom nämligen en för revolutionen gynnsam situation i Finland. Förbittringen över den hänsynslösa utplundringen hade drivit det finska proletariatet i dess klasskamp så långt, att blott ett tuppfjät återstod till en våldsamt sammanstötning. Då sedan fanfarerna från arbetarrevolutionen i Ryssland manade till storms, stod det finska proletariatet redo. Men socialdemokratiska partiet, vårt lands enda arbetareparti, var icke redo. Vårt parti hade paralyserats under det borgerliga klassväldet, det hade anpassat sig på samma nivå av fredlig klasskamp, som alltid kännetecknat t. ex. den tyska socialdemokratin. Vi höllo oss inom skrankorna för den borgerliga statens parlamentarism och fackliga arbetarrörelse, socialismen figureerade blott som en prydnad i vårt partis program, som hellre gick ut på att undgå den proletära revolutionen, än att förbereda och sträva till denna den arbetande klassens största historiska uppgift. I enlighet därmed riktade också vi genom vår partiledning – efter någon tvekan visserligen – den revolutionära strömningen inom Finlands proletariat mot en blott och bar storstrejksdemonstration och åstadkommo sålunda, att en våldsamt sammanstötning mellan borgarklassen och proletariatet undveks. Vi trodde icke på en revolutions möjligheter, och vi ville icke utsätta våra organisationer och på demokratisk väg uppnådda vinningar för faran att omintetgöras, utan ville så länge som möjligt mod parlamentariska medel upprätthålla och rikta de vunna resultaten.

Vi kunde delvis segrat i november i fjol.

Nu efteråt synes oss dock möjligheten av en seger för revolutionen, större än vi då tänkte. Likvisst hade det ändå i bästa fall endast blivit en relativ och interimistisk seger, knappast en proletariatets seger, utan sannolikt en kompromiss mellan de borgerliga partierna och antagligen det socialdemokratiska partiets majoritet, varefter otvivelaktigt en del av partiet skilt sig och kallat arbetarna in på den revolutionära socialismens väg. Ehuru sålunda en revolution i november knappast fört makten i arbetarklassens händer, hade revolutionen i varje fall betytt ett historiskt steg i denna riktning. Och det hade varit vårt partis skyldighet att såsom proletariatets kamporganisation dristigt storma mot detta mål och nå det mesta möjliga – icke vänta på bourgeoisins anfall. Det är sannolikt, att arbetarklassens klasskamp genom denna taktik haft framgång. Offer hade den visserligen krävt men icke så talrika, som senare måste förspillas.

Ty genom att underlåta sin plikt att strida kunde vårt parti ändå icke förhindra en väpnad sammanstötning, annat än för en kort tid. Vi lyckades icke på parlamentarisk väg trygga en demokratisk författning, en lagstadgad 8-timmars arbetsdag och andra parlamentariska reformer, som dock vinkade inom det möjligas gräns. Tvärtom, alla demokratiska vinningar råkade Air varje vecka, som gick, i en allt ögonskenligare fara. Ty vårt lands överklass rustade sig genom att grunda väpnade stridsorganisationer för ett medborgarkrig och för att medels en statskupp omintetgöra resultatet av våra parlamentariska ansträngningar. Inför denna överhängande fara började vårt parti även från sin sida göra sig redo till självförsvar. Men det skedde utan energi, iver och grundlighet. Det var icke till en kamp, som vi längtade efter, utan till en kamp, vars undvikande vi höllo för en lycka.

Borgarnas anfall svarade vi med revolution.

I slutet av januari kastade bourgeoisin sina väpnade styrkor till anfall mot arbetarklassen. Vårt socialdemokratiska parti svarade härpå med revolution. Betingelserna för en revolution voro nu för arbetarklassen ofördelaktigare, såväl inrikes- som utrikespolitiskt. Det var visserligen i början svårt att uppskatta dessa faktorer, men även om man tydligt och klart förstätt dem; så

hade ändå arbetarklassen och arbetarpartiet ingen annan utväg att välja. En del av arbetarklassen hade i varje fall rest sig till väpnat motstånd, tusenden hade i varje fall blivit nedslaktade. Om vårt parti vägrat att taga del i kampen hade det ändå knappast kunnat rädda våra organisationer ens, men det hade då från början splittrat ohjälpligen arbetareklassens front; och det hade sålunda betytt vår medverkan till införandet av bourgeoisins blodiga diktatur. Varken vi eller vårt parti förnedrade oss härtill. Som en man reste sig arbetareklassen och dess såväl politiska som fackliga organisationer att kämpa under vår ledning överallt, där detta blott var möjligt.

Men vi insågo inte till fullo denna vår egen proletäriska revolutions natur och uppgifter. Då själva det väpnade kriget syntes oss såsom ett väsentligen endast nödvändigt ont, fäste vi åtminstone i revolutionens ledning icke därvid lika stor uppmärksamhet och vikt, som vid ordnandet av administrationen och lagstiftningen. Redan mobiliseringen skedde i stor oordning, och under hela den viktiga första veckan förblev största delen av arbetarklassens offensivkraft obegagnad, icke endast till följd av brist på vapen utan delvis till följd av bristande planmässighet. Att sedan under loppet av några veckor revolutionen frambragte en röd armé på 80,000 man – och detta på ett område med knappt hälften av landets till tre miljoner stigande invånareantal och i ett land, som under femton år inte haft den minsta trupp inhemsk militär och varest vidare personer med officersutbildning eller annars i krigstekniken inkomna icke för arbetarna stod att få ens till namnet – det är säkerligen mera ett bevis för vår arbetareklass allmänna organisationsförmåga än för vår revolutionsstyrelsens militärorganisatoriska talanger.

Vår revolutionsledning kämpade mot proletariatets diktatur.

I politiskt avseende åter försökte vår revolutionsregering snarare återhålla än befrämja revolutionens spontana tendens mot proletariatets diktatur och socialismen. Det, som för oss hägrade såsom revolutionens omedelbara mål, var icke socialiseringen, utan socialreformen, icke den borgerliga statens förstörande och införandet av arbetarnas klassvälde, utan den borgerliga statens omstötning i enlighet med den allmänna demokratins fåfängliga principer icke skapandet av ett fortfarande revolutionärt tillstånd, sådant som Marx hade åsyftat, utan att så fort som möjligt befria oss från densamma liksom från en tryckande mara.

Detta var en konsekvens av vår inbitna socialdemokratiska skolning, d. v. s. den socialistiska revolutionarismens urvattnande hos oss genom ett långvarigt parlamentariskt och fackligt Sicyfus-arbete. När vi hade framför oss den verkliga avgörande historiska processen, den proletäriska revolutionen, som även i vårt socialdemokratiska program skyltade som topprydnad, och vars omsorgsfulla förberedande hade varit varje tidigare arbetarrörelsens egentliga mål, när de arbetande massorna äntligen kunnat uppskåra frukterna av den långa arbetsdagen, då uppenbarade sig socialdemokratins ”högsta utvecklingsgrad” som en ödesdigert hjälplöshet: den framstod halvt blind och halvt lam. Den var för de revolutionära arbetarna snarare ett hinder och en fara, i stället för en bundsförvant, ett vapen, ett segerbanér. Den var en arbetaredemokrati, som, så länge demokratin i den borgerliga staten ännu var i sin fulla blomstring, d. ä. lämnade full frihet att utveckla och tillspetsa klasskampen, inte förstod att utnyttja denna verkliga demokrati för att med kraft rusta sig till det klasskampens högsta skede, den väpnade revolutionen, då demokratin i första ögonblicket efter att ha fyllt sin uppgift är dömd att falla ur vägen. Då denna vår arbetaredemokrati mot sin vilja drogs in i revolutionen, förde dock omvälvningens egen inre logik oss vidare, halvt med våld mot proletariatets diktatur och produktionens socialisering. Men det att vi gått med på revolutionen egentligen – för att förekomma revolutionen, det medförde sedan även i vår verksamhet mycken skadlig inkonsekvens och farlig halvhet, vilket åter hade till följd en viss splittring i de revolutionäras led samt i allmänhet misstro mot ledningen. Blotta möjligheten,

att dessa våra felgrepp, just då det vägde mellan seger och nederlag, Jade kunnat leda till ett nederlag för proletariatet, synes oss tragisk. Men till och med vid en seger hade vår lott – så utan säkert mål i sikte som vi handlade – kunnat bli mer än tragisk. Vi hade liksom menscehevikerna i Ryssland kanske kommit att strida med vapen i hand mot den proletäriska revolutionen, och det är väl den största tragik, en arbetareklassens förkämpe kan råka ut för.

Vår revolution krossades av den tyska imperialismen.

Dock, vår proletärrevolutions olyckliga slut var icke en följd av de historiska fel, som vi, revolutionens ledare, begingo. Det var den tyska imperialismens vidunder, som skyndade den finska bourgeoisin till hjälp med vapen, trupper och skolad krigskonst, som avgjorde nederlaget. Om den tyska socialdemokratin fyllde sin plikt för att förekomma detta, därom må Tysklands arbetare uttala sin dom. För oss var tyska regeringens inblandning till död och fördärv och till lärdom. Det fosterland, vars självständighet – en gåva av Er, ryska kamrater – vi finska socialdemokrater så ivrigt hävdade, det sålde Finlands bourgeoisin åt den tyska imperialismen för priset av det finska proletariatets blod. Så upprycktes med rötterna socialpatriotismen ur våra sinnen.

Med internationella slaktargarden och med kapitalistisk massakerteknik sprängdes i april arbetarnas revolutionära front. Det finska proletariatets tappraste motstånd bröts. Ingen räddande hand syntes. Vår tyska kamrat hörde icke. Vår ryska kamrat hörde vårt nödrop, men förmådde icke rädda oss. Han var då själv i fara, men gjorde ändå allt han kunde: Vår skuldbörda växte dag för dag, vecka för vecka. Vi kände det, och på samma gång blygdes vi över en tid, då vi besmittade av spetsborgar-patriotismen tvekat att ty till vår ryska krigarkamrats hjälp och tagit avstånd från det ädla förbund, han erbjöd oss.

Det heliga elddopet på Finlands snöfält förenade de sida vid sida kämpande finska och ryska vapenbröderna i ett evigt fostbrödralag.

— — —

Nu står den revolutionära socialismen klar för oss.

Kamrat Lenin! Den revolutionära socialismen, som vi alls icke förstodo, då den finska proletärrevolutionen tog sina första steg, har nu begynt klarna för oss genom våra egna hårda erfarenheter och genom det segerrika ryska proletariatets stora föredöme samt genom Edra egna förklarande ord och skrifter.

Här i Ryssland ha vi på nära håll fått följa med den härtill dags största världshistoriska, revolutionsprocessen, den första stora socialistiska revolutionen. – ödeläggelse, sade man oss, då vi foro från Finland, skulle vi möta här. Och det är sant, mycken ödeläggelse ha vi också fått bevittna här, men för så vitt det varit fråga om av det revolutionära proletariatet utförd ödeläggelse, har det alltid gällt flen borgerliga klasstatens, utsugarklassens gamla murkna utpressarinstitutioners medvetna och grundliga jämnande med jorden. Och upp mellan spillrorna gror som en ädel trådd någonting så hänförande, att vi aldrig kunnat drömma om det ens: vi ha sett det stora, kämpande och lidande Ryssland framföda i världen till liv och utveckling proletariatets vackraste dröm sedan årtusenden: socialismen.

Nu förstå vi, att just så måste den också födas – att den aldrig kan uppstå ur demokratins dimmiga sumpmark, såsom vi i Finland trodde, utan blott ur förödelsens, farans, lidandets och stridens verklighet.

Klassdiktaturen är till för att genomföra socialismen.

Ert segerrika proletariats klassdiktatur, i vars spets N i, vår ärade kamrat står, har grundats för att förlossa det nya, efterlängtade samhället. Gränslösa ansträngningar se vi, att detta

jättearbete kräver för varje dag. Eder uppgifts stora organisatoriska svårigheter skulle fordra ofantliga ansträngningar av det revolutionära proletariatet även i det fallet, att icke ett mångårigt, vansinnigt världskrig så skövlat Ryssland, och vars ännu icke igengrodda skyttegravar alltjämt avskära många av Rysslands viktigaste pulsådor. Och edra ansträngningar måste dessutom mångdubblas till följd av oupphörliga anfall från inre och yttre fienders sida. Med vapen i hand måste den ryska arbetaren bygga och skapa, med vapen i hand plöja revolutionens teg. Men han bygger och plöjer och strider outtröttligt, med en outtömlig energi. ”Det går dåligt, uselt arbete”, kraxa de fördrivna korporna från sina gömmor. – Och allt blir ju heller icke så bra, nu är icke tid att putsa och polera; det göres bättre saker och det görs sämre, men arbete blir det gjort med var dag som går. Vi ha här av ert gemensamma arbete sett så oväntat många färdiga resultat, och det är väl ett gott vittnesbörd. I Ryssland – den ekonomiska och kulturella ofullgångenhetens land – i det Ryssland, som ända till för ett år sedan hade att uthärda det tsaristiska slaveriet och sedan fått känna av Tysklands järnhäl, – här har den Socialistiska Rådsrepubliken stått upprätt redan mer än tio månader, Blotta faktum att så är, är i sig självt ett storartat bevis på huru genomgån hela den kapitalistiska världen redan är för den socialistiska revolutionen.

Mogen för kommunismen, såsom vi nu säga efter Er, kamrat Lenin, och efter den av Er utvecklade marxistiska läran, vars riktighet bevisats för hela världen av er proletäriska revolutions historia.

Den kommunistiska läran – en helt ny världsåskådning.

För oss finska socialdemokrater uppenbarades genom den kommunistiska läran en hel ny världsåskådning. Den har även i oss fullbordat en socialistisk revolution. Nu se vi med öppna ögon det, som vi förr blott drömde om socialismens klara morgongryning.

Vår kommunistiska åskådning ha vi mottagit som en skuld, vilken vi måste betala tillbaka genom pliktroget arbete och strid för den internationella, socialistiska revolutionen, framför allt i Finland och här i Ryssland. Kommunismen har givit oss den oändligt tröstefulla insikten om, att inte ens de stora offer, som striden detta år krävt av Finlands arbetarklass, framför allt genom bourgeoisieens oerhörda, djuriska hämndorgier, att icke ens dessa lidanden burits förgäves, utan komma den internationella revolutionen till godo. För dess heliga sak kämpade och stupade det finska proletariatet i våras. Mycket offrade det, trots sitt ringa antal, i vetande och kunnighet. Och det skall stå upp ännu en gång. Som en ljunghed skall kommunismens bevingade idé lysa upp förtryckets mörkaste natt. Den lossar förtvivlans bojor och gjuter den okuvliga segervisshetens stål i krigarens brutna själ. Den dag, då ropet i alla världens ändar ljuder: ”Upp till den sista striden”, den dag, då den internationella röda armén gör sin uppmarsch, då skall världen se också Finlands proletariat sluta sina led och storma fram mot hämnden och segern.

Skam över de partier som söka strypa rådsrepubliken.

Må då såväl Tysklands och Österrikes som Englands, Frankrikes, Amerikas och Japans arbetare stå till doms över de arbetarepartier, vilka nu, utan att akta på våra varningar, försöka genom den falska parollen: ”Fred först, sedan revolution”, uppskjuta utbrottet av den proletäriska revolutionen förbi det riktiga momentet, och som underlåtit att sträva därtill redan *under kriget*.

Domen och skammen må drabba de arbetarepartier och -organisationer, som direkt eller indirekt understöda sitt lands imperialistiska regeringars försök att strypa den Ryska Socialistiska Rådsrepubliken och på samma gång kväsa den internationella: proletäriska revolutionen.

Men broderhanden räcka vi åt alla de arbetareorganisationer, som redan under kriget i varje land arbeta på förberedandet av arbetarnas väpnade revolution för att rädda sitt eget lands proletariat ock för att hjälpa den Ryska Rådsrepubliken, och äntligen för att den för alla länder gemensamma, internationella socialistiska republiken må bliva en verklighet.

Vi lita och tro på, att det nuvarande världskriget skall bli den grav, i vilken världskapitalismen skall kastas med bruten rygg.

Ära vare er, ryska kamrater kommunister, som så hjältemodigt ha utfört det svåraste pioniärarbetet för den internationella proletäriska revolutionen.

Det är säkert, att stora ansträngningar och många dyrbara offer ännu fordras av er och det proletariat, ni representerar. Men ännu säkrare är det, att det socialismens internationella triumftåg, som börjats av edra segerrika vapen, kommer att slutföras.

Mer än någon annan enskild, behövs Ni, kamrat Lenin, varje dag i denna avgörande kamp. Vi behöva Er säkra hand, långtseende blick och hela Er stora, manliga själskraft. Vi äro vissa om, att Ni, ärade kamrat, nu lätt skall utstå alla en sårad soldats lidanden Och plågor, och att ni åter snart kan med full kraft gripa om den Socialistiska Rådsrepublikens roder och leda den internationella revolutionära arbetarerörelsen mot dess slutliga mål.

Ni kan säga åt de ryska kamraterna å våra vägnar: också de finska kommunisterna gå med glädje i elden – vi vilja vara med, då man går till storms mot kapitalismens fästen och jämnar dem med jorden – de finska kommunisterna bli icke bakom fronten, då proletärererna i alla länder erövra världen.

I Moskva den 3 sept. 1918.

Finska kommunistiska partiets konstituerande möte.